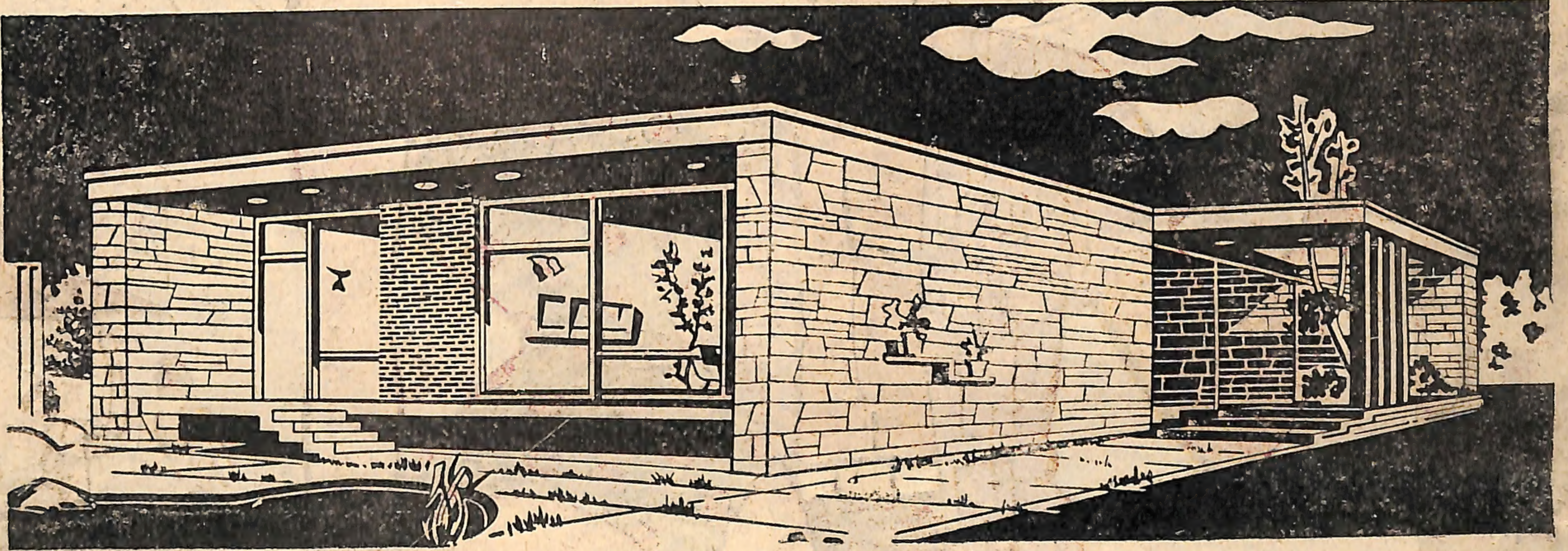

Akbaba
— Hatırlıyor musun karıcığım, seni ilk defa buradan görmüştüm!..

TARABYADA
ARSA VE EV SAHİBİ OLMAK
NE KADAR GÜÇTÜR

FAAL d - 352

Halbuki Türkiye İş Bankasında asgari 150 liralık hesabı olanlar 23 Ağustos Çekilişinde Tarabyanın meşhur "BÜLBÜL YUVASINDA'ki„ zarif, rahat ve kıymetli dinlenme evlerinden birini kazanabilirler. Dinlenme evlerinde: yerli dolaplı bir yatak odası, şömineli misafir ve yemek salonu, geniş bir hol, banyo, mutfak ve her türlü konfor mevcuttur.

ayrıca
1 ADET 20.000 LİRA
1 ADET 10.000 LİRA
40 ADET 1.000 LİRA
ve
890 KİŞİYE
Çeşitli PARA İkramiyeleri

paranızın... istikbalinizin emniyeti

SAYI : 281 C.: 11 1 AĞUSTAS 1957 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba siyasî mizah gazetesi

İstimlâk!

İÇİMİZDE, gözleri uyku tutmayan bir adam var: Bakıyorsunuz, sabah karanlığı, daha ilk vapur Kavaklardan fayrap etmeden, ilk otobüs garajdan çıkmadan, ilk temizlik işçisi kaldırıma süpürgesini vurmadan, yataklara sığmayan masal âşıkları gibi yollara düşmüş: Ya Balıkpazarı meydanını gözden geçiriyor, ya Akasaray yokuşunu, sahil yolunu... Gece, biz, en tatlı rüyalarımızı görürken, o, Vilâyetteki odasındadır: Mimarları, mühendisleri, şehircileri toplamış, yüzünde, altı ayda birikmiş altı yıllık çizgiler, yarınki İstanbulu hazırlıyor.

Bu adamı tanıdınız değil mi?

Yalnız, hayretle, hayır, hayretle değil, dehşetle gördüğüm bir şey var: Nüfusu iki milyona yaklaşan koca İstanbulun yükünü hep bu tek adama mı taşıtacağız?

Ankara caddesinden geçiyorum: Camekânında yağlı paçavralar sallanan bir ahçı dükkânı... Sirkeciden geçiyorum: Vitrininde köfteler güneşlenen bir kebapcı dükkânı... Beyoğlundan geçiyorum: Suratından çürük yumurta sarısı akan bir gömlekçi dükkânı...

Taksim meydanında bir çöpçü dolaşıyor: Yamaları sökülmüş kışlık pantolonundan kıçı görünüyor...

Harbiyedeki Çocuk Bahçesine giriyorum: Ağaçlar arasında oynayan bebeklere yamyam gözlerle bakan sapıklar...

Dört milyonluk bir apartıman kapısında, yolculara kat kat örtüler arasından bakan, Ortaçağ insanı bir kapıcı karısı...

Şark Kahvesinde oturuyorum: Yer, bir tutam yeşilliğe susamış... Manolyalar kırık dökük... Masalar pas içinde...

Ya Büyükada?.. Ya dünyanın eşsiz mavisine bakan Anadolu Kulübü?.. Önünde, hastalıktan, bakımsızlıktan, mesuliyetsizlikten kuruyan çamlariyle, gök ve deniz cenneti ortasında yarının çölü!..

Bekliyoruz ki, o adam, o tek adam, bir gün Ankara caddesindeki ahçı dükkânına girsin ve yağlı paçavraları kendi eliyle söküp atsın!

Bekliyoruz ki, o adam, o tek adam, Sirkecideki pis köfteciyi, Beyoğlu caddesindeki irin suratlı gömlekçiyi, Taksim meydanındaki perişan çöpçüyü, mağara insanı kapıcıyı, parktaki sadisti, Şark Kahvesindeki hırpaniliği, Ada çamlarını kemiren kurtları gelsin, görsün ve temizlesin!

Pekiiiyyy... Ya siz, sayın Kaymakamlar, ya siz sayın Belediye reiselri, ya siz, sayın müdürler, müfettişler, bu şehirde siz ne yaparsınız acaba .. Kâğıt imzalamaktan ve maaş almaktan başka?..

Galiba Adnan Menderes istimlâk işlerine yanlış başladı: İlk mübarek kazmayı, yosunlu damlardan evvel örümcekli kafalara indirmeliydi!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Sovyet Rusyada: Başlar!

Mahrem yer!..

Biliyorsunuz, geçenlerde, Avrupa'ya gitmek üzere olan bir kadın, gümrükte muayene edildi. Netice malûm: Mahrem yerinden Fransız frankları, Amerikan dolarları, İtalyan liretleri çıkmış!

Aradan birkaç gün geçti, tekrar bir kadın, tekrar bir muayene... Ve bu sefer, yine mahrem yerinden yüzükler, küpeler, altınlar...

Şimdi gazetede okudum: Spor Sergi Sarayında buz revüsüne giden bir kadının tuvalette unuttuğu kol saatı, bir başka kadının.. Evet, evet, yine mahrem yerinden çıkmış!

Yahu, affedersiniz ama, bu mahrem yer bizim bildiğimiz eski mahrem yer değil mi?.. Yoksa, sarraf dükkânlarının, kuyumcular çarşısının adı değişti, mahrem yer mi aldu artık!

Olaylar Alaylar

İNSAFLI HIRSIZ

HIRSIZIN insaflısına bayılırım. Bir de hırsızın tilki, kurt cinsi vardır. Bilirsiniz tilki bir kümese girdi mi, karnı doyasıya tavuğu yedikten sonra, Yarabbi çok şükür deyip, çekip gitmez. Kümeste ne kadar hayvan varsa hepsini boğar atar. Kurt ta öyledir. Bir sürüye dalmaya görsün. Bir tek koyun bırakmaz, kırar geçirir.

Hırsızın insaflısı, kendine yeteri kadar mal çalar, gereğinden çok almaz.

Gazetede okudum, bir hırsız, bir imamın evine girmiş. İmamın cebinden doksan dokuzluk tesbih'ni almış. İnsaflı hırsızmış. Ertesi gün imam camide tesbihsiz ne yapar diye düşünmüş, çaldığı doksan dokuzluk tesbih yerine, kendi 33 lük tesbihini imamın cebine koymuş.

İmamın bir şeyden haberi yok. Ertesi gün camiye gelmiş. Namazı kıldırmış. Sıra duaya gelince tesbihe el atmış ki, tesbih küçülmüş. Koca doksan dokuzluk tesbih, otuz üçlüğe inmiş. Allah Allah... Ekmekler küçüldü, porsiyonlar küçüldü, iyi su şişeleri küçüldü. Yoksa hükûmet, tesbihler de küçülecek diye emir mi çıkardı?

İmam efendi şaşırmış. Camiden çıkınca öbür tesbihlilere her halde şöyle söylemiştir:

— Muhalefet gibi olmasın ama, tesbihleri de üçte birine indirmişler.

Ben böyle hırsıza insaflı hırsız derim. Hiç olmazsa doksan dokuzluğu almış, yerine otuz üçlüğü koymuş. Altı üstü imam efendi doksan dokuz «yâ sabur» çekeceğine otuz üç «yâ sabur» çeker. Ya hırsızın insafsızına düşseydi imam efendi, cebine tesbih yerine tabanca koysaydı da, tesbih diye tabancayı çekiverseydi... Böylesine insaflı hırsız denir.

— Sen ne dersen de sevgilim... Ben işbirliğine taraftarım!..

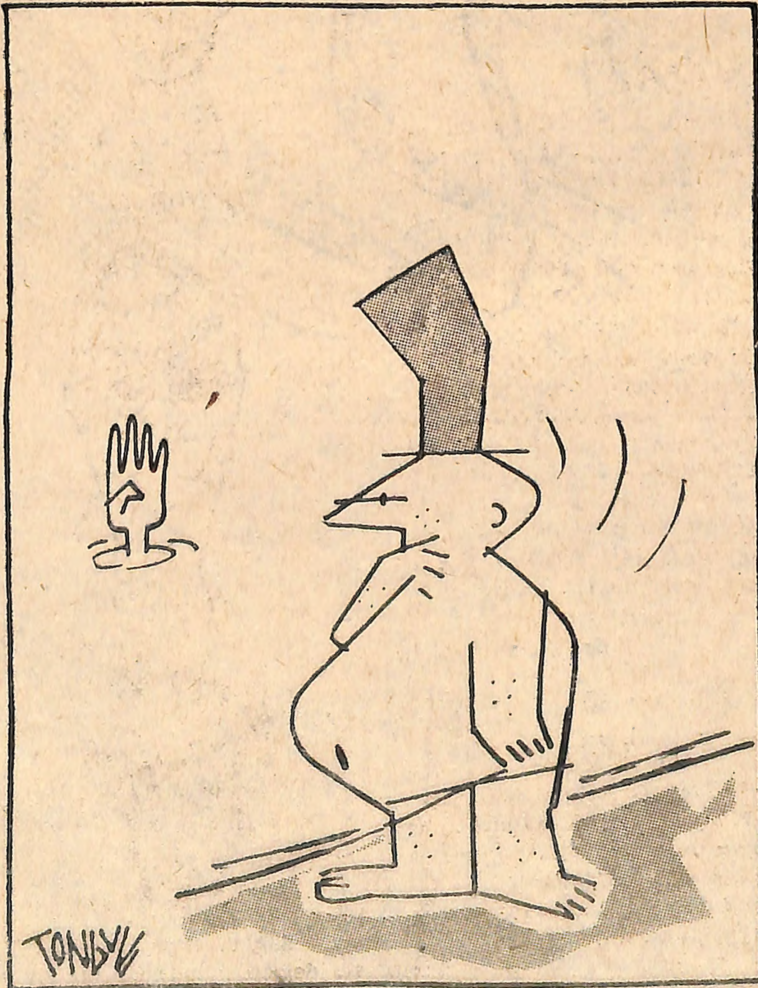
KURCALAMAYA GELMEZ

Vakit, gece yarısı... Kadıköy Hâl'inin önünden iki kişi geçiyor. Ama geçip gitmiyorlar. Yavaşça Hâl'deki sergilerden birine yanaşıyorlar. Sergiden hıyar çalıp gidiyorlar. Onları gören biri polise haber veriyor. Polis, iki hıyar hırsızını, koyunlarında hıyarla yakalıyor.

Sanıklara bakıyorlar, elli yaşlarında. Karakola götürülünce içkili oldukları anlaşılıyor. Daha biraz soruşturulunca, hem hırsız, hem de içkili olan iki kişiden birinin imam ,birinin de hafız olduğu anlaşılmıyor mu?

Soruşturmayı az daha derinleştirseler kimbilir altından neler çıkacaktı? İmamı, hafızı, hocayı kurcalamaya gelmez. İnsan hırsızlığa çıkar da, hıyar mı çalar? Elbet bunda bir iş var.

Boğulma vak'aları arttı.. —Gazeteler —

Bay Politik!..

YERİNDE KULLANMAK

HER insanı kendi yerinde kullanmasını bilmeli. İkinci Dünya Savaşında Amerikalılar, İngilizler, Fransızlar, cephede çarpışan askerlerinin gönüllerini hoş etmek, onları eğlendirmek için en güzel artistleri oralara yolluyorlardı. Yıldızlar şarkı söylüyor, dans ediyorlardı. Kore Savaşında Hollywood yıldızları cephedeki askerlerin maneviyatlarını yükseltmek için striptiz bile yaptılar. Terry Moor'un naylon mayo ile askerlerin önünde dans ederek, gariplerin gönlünü hoş ettiğini bütün dünya biliyor.

Bizim Zeki Müren de biliyorsunuz askere gitti. Gazetede ilânını okudum: «Millî Savunma mensupları çocuklarının tahsiline yardım tesisi menfaatine» Açık Hava Tiyatrosunda şarkı okuyacakmış.

Çok güzel, yerinde bir iş doğrusu. Her insanın kullanılacağı yeri bilmeli. Zeki Müren'i nerede kullanmalı, ne zaman ve nasıl kullanmalı? Şimdi yeri bulundu.

ÖZCAN TEKGÜL'E

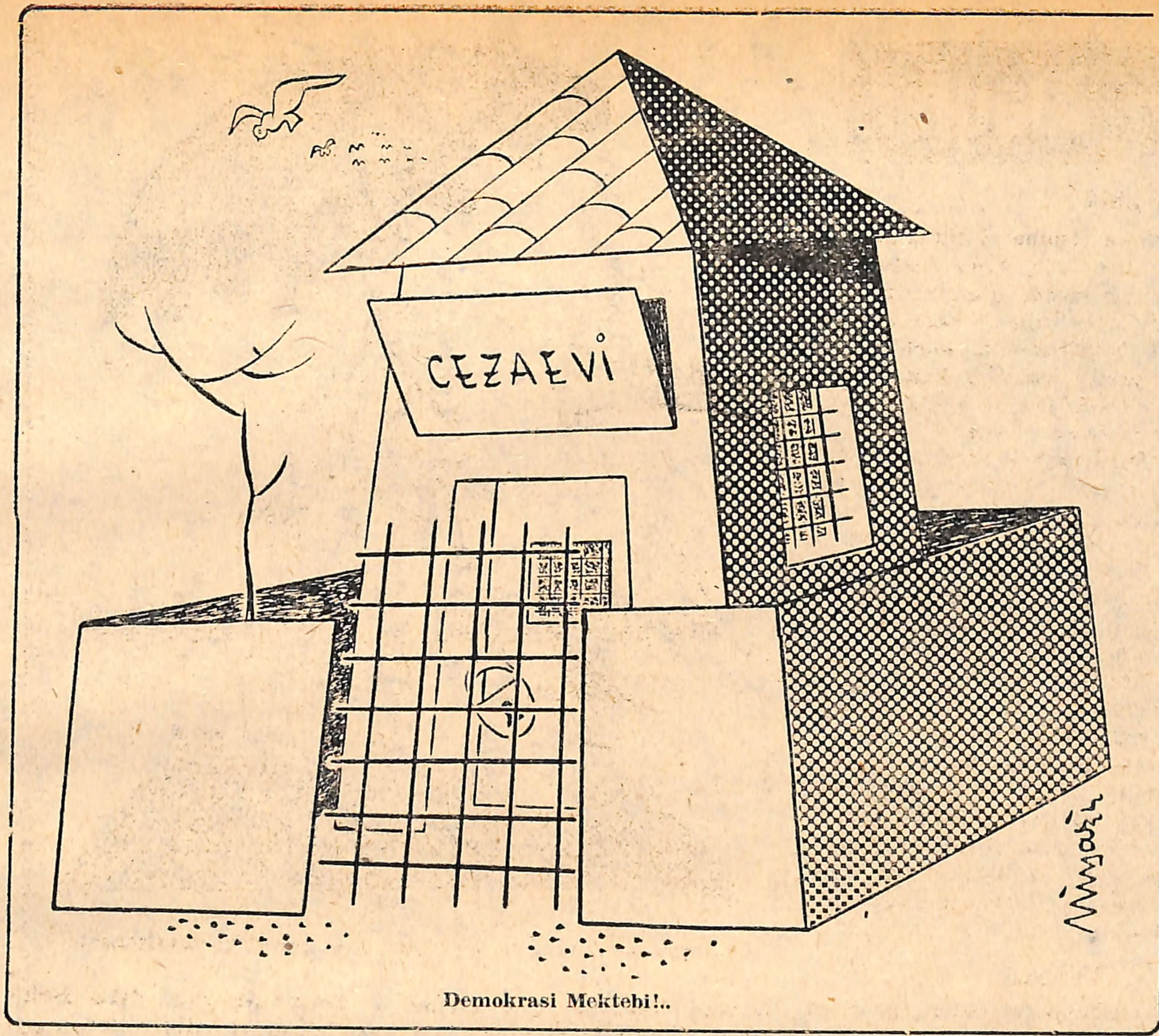
Yavrum Özcan,

Başından bir kaza geçmiş. Pardon, başından değil, kaza bacaklarından geçmiş. Çok üzüldüm. Geçmiş olsun.

İnsan kazaya belâya karşı malını sigorta eder. Gazetede okuduğuma göre, sen de bacaklarını 100 bin liraya sigorta ettirmişsin. O bacaklara 100 bin azdır. Neden beni bilirkişi yapmadın. Senin bacaklarına ben fiyat biçmeliydim. Senin bacakların bir, bir de santrafor Hamza'nın bacakları iki... Değer Allah için, yüz bin de, yüz milyon da değer.

İnsan başı para etmeyince, bacak para ediyor. Ben şimdiye kadar para eden bir baş biliyorum, Antalya canavarının başı... Yeni Sabah Gazetesi canavarın başını getirene beş bin lira veriyormuş. Bu bir rekordur. Şimdiye kadar memleketimizde beş bin lira eden baş görülmemişti.

Canavarın başı 5 bin edince, senin bacaklarına 100 bin azdır. Aman yavrucuğum, bacaklarına dikkat et. Bilirsin ya bizde «sakınan göze çöp batar» diye bir söz vardır. Aman haaa... aman, bacaklarına çöp möp batmasın. Sen de oynamadan duramazsın. En iyisi şimdi yazdır, kumda oyna da bacaklarına çöp batmasın, sevgili yavrum Özcan.

Demokrasi Mektebi!..

Mesleklere göre: Gözlükler..

BUNLAR NASIL YAPILIR?

BİR Alman zooloğu «hayvanatçısı» terkedilmiş bir serçe yuvasını incelemiş. Küçücük kuşun yuvasında 630 tane uzun at kılı, 1715 tane kısa kıl, 195 tane kök kırıntısı, 70 kumaş parçası, 3 yonca yaprağı, 20 tane irili ufaklı yaprak, 35 gram yün bulmuş.

Alman bilgini bu incelemeyi boşuna yapmadı. Her ne kadar kendisi hayvanatçı ise de insanlara bir ders veriyor. Bir serçe kuşunun yuvasındaki malzemeler bunlar. Acaba insanların yaptıkları binaların malzemeleri nelerdir?

Alman hayvanatçısı gibi bir de insaniyatçı çıksaydı, şu göklere tırmanan yapıların malzemesi olarak kimbilir ne kadar «Hayhay, evet efendim, sepet efendim, başüstüne, emredersiniz, bugün dünden alâsınız, aynen keramet, isabet buyurdunuz» gibi sağlam malzeme bulurdu?...

Şaheser araba

Hilton'un Roof'unda, iki genç kadın, konuşuyorlardı. Biri; sordu:

— Nasıl, bugün bindiğin araba Hulûsi'nin değil mi? Hani şu çapkın bekârın?

— Evet, dedi öbürü, ama şaheser bir arabaydı: Mecidiyeköyü'nü geçtikten sonra üç defa arıza yaptı!.

BİR VATANDAŞ!

EKSELANS Heuss'ü, yola çıkmadan on iki saat önce, Yıldızda, Şale'de yakından görmüştüm: Beyaz saçlı büyük başında, biraz gülümser gibi bakan yumuk gözlerile, resmî sıfatının üstünde bir adamdı, bir baba adam.

Düsseldorf'tan Bonn'a gidince aklıma geldi: Alman Cumhurbaşkanı Türkiye'den dönmüş müydü acaba?

Önce, dolaştığım geniş caddelerde, büyük meydanlarda, gözlerimle bir şeyler aradım. Bayrak, asker, polis, tak, defne dalları, trafik kesilmesi, mızıka...

Hayır, ne mağazalar donanmıştı, ne yollar kesilmişti, ne ışıklar yanmıştı, ne de trampet ve boru sesleri vardı.

Gece otele dönünce, oda hizmetçisine sordum:

— Ekselâns Heuss geldiler mi?

— Bitte?.. (Efendim?..)

— Cumhurreisiniz, Herrn Heusss. Türkiyedeydi, biliyorsunuz... Almanya'ya döndüler mi acaba?

Gözbebeklerinde çocuk mavisi bir hayret büyüdü ve alt dudağı bükülerek biraz sarktı. Bilmiyordu!

Sabahleyin, bir Lyquemin enjeksiyonu yapmağa gelen genç doktora, birden hatırlamış gibi, ayni soruyu tekrarladım:

— Ekselans Heuss geldiler mi?

Doktorun zeki yüzünü aptallaştıran hayret, hizmetçinin şaşkınlığından da büyüktü!

O zaman anladım ki, insanları tanrılaştırmanın cezasını çok acı çekmiş bir memleketteyim: Yumruğunu masaya vurduğu zaman bütün Almanya'nın kalbi çarpan Hitler'in memleketinde!

Şimdi, hür insanlar vatanı Almanya'da herkes eşit vatandaştır. Hattâ muhterem Cumhurreisi Herrn Heuss bile!

Yusuf Ziya ORTAÇ

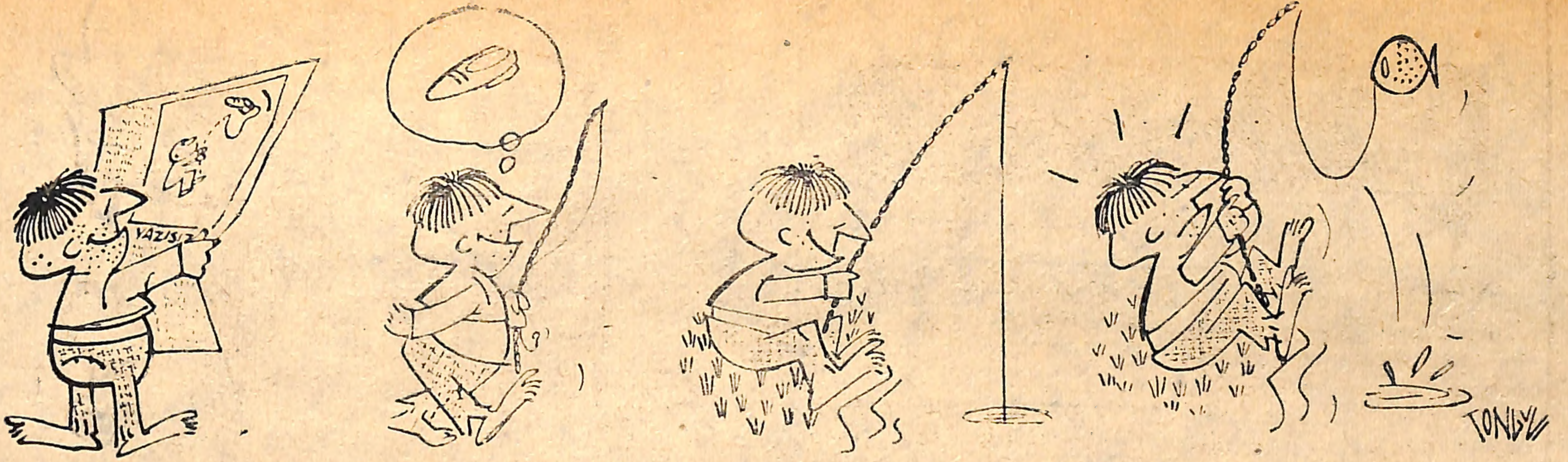
Takip

Güzel gözlü ressam Jale'nin evinde toplanmışlardı. Kâmuran Çelebi, uzun bir konuşma yaptı. Öteden bir arkadaşı atıldı:

— Çelebi, hakikaten sen erkekleri geride bırakıyorsun...

— Ya kadınları? diye sordu ressam Jale. Ayni ses güldü:

— Onları sadece takibeder

YAZISIZ!..

★ Yazan : Bir yazar ★

Sevgili kardeşim Hasan Efendi,

Mektubunu aldım. Tarifsiz derecelerde memnun oldum. Mektubunda, bir haftadır sizleri arayıp sormadığım için bana kızdığınızı yazıyorsunuz. Kardeşim Hasan Efendi, sizleri nasıl arayıp sorabilirdim? Hiç bir dakika hatırımdan çıkmıyorsunuz. Velâkin arayıp sormaya gelince, İstanbul'da istimlâk ve imar işleri alıp yürüdüğünden herkes birbirini kaybetti. Kimin nerede olduğu hiç belli değil.

Gene mektubunuzda, geçen pazar çoluk çocuk bize geldiğinizi, evi yerinde bulamadığınızı yazıyor, evi nereye kaldırdınız, diye soruyorsunuz. Kardeşim Hasan Efendi, biz koca evi nereye kaldırabiliriz? Bu senin ev dediğin bavul değil ki, oradan kaldırıp oraya koyasın. Evi yerinden oynatmaya vatandaşın gücü yeter mi? Bizim ev, öbür evler gibi hükûmet kuvvetile kaldırıldı.

Sen yine, evi bulamadık diye mektubunda yazmışsın. Kardeşim Hasan Efendi, biz evi değil, sokağı bulamıyoruz. Öyle bir istimlâke girişildi ki, Allahın izni ile, herkes, çoluk çocuk evi de, sokağı da, birbirini de kaybetti. Bizim tarafta hiç kimse evinden çıkamıyor. Bir evinden çıktın mı, köşe başındaki bakkala gidip gelene kadar bir de bakıyorsun ki, evin yerinde yeller esiyor. O yüzden herkes evinde oturuyor da, hiç olmazsa istimlâk olursa, kimse kimseyi kaybetmesin, diye bir yere kımıldamıyor.

İstimlâk maşallah hızla yürüyor kardeşim. Başını çeviresiye kadar, mahalleyi kâmilen istimlâk edip geçiyorlar. Doğrusu ben istimlâk'in çok faydasını gördüm. Bizim oturduğumuz eski ev istimlâk edilince başka bir eve taşınmıştık. Bizden alacağı olan ne kadar bakkal, kasap, esnaf varsa, yıkılan evin önüne gelip saçlarını başlarını yolmaya başlamışlar. Sonra araya sora yeni taşındığımız evi bulmuşlar. Geldiler. «Aman şu hesabı ver!...» diye yalvardılar. «Baş üstüne vereyim, borcum borç. Velâkin bana yarım saat müsaade edin, gidip bankadan para alayım» dedim.

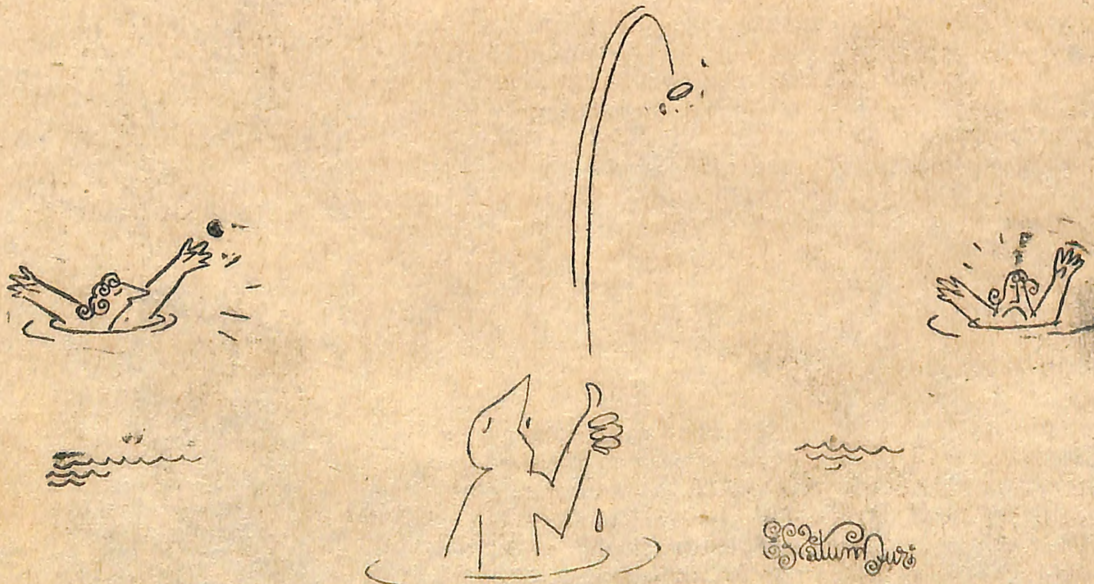
Kardeşim Hasan Efendi sen de benim gibi yap. Alacaklılar geldi mi, yarım saat müsaade iste. Nasıl olsa yarım saate kadar oturduğun evi istimlâk ederler, borçtan kurtulursun. Kim ne derse desin, bu istimlâk işi bizim gibi daracık gelirlilerin işine yaradı.

Sen bizim Cafer Bey'i tanırsın. Zavallı bir sabah evinden çıkmış, işine gitmiş. Bir de akşama gelmiş ki, ortada ne ev var, ne sokak, ne de mahalle... Aman zaman derken çoluğunu çocuğunu kaybetmiş zavallı. Şimdi «Kayıp aranıyor» diye gazetelere ilân veriyor. Geçen gün gene bir ilânı çıktı. Karısının, çocuklarının resimlerini gazeteye bastırmış, altına da «istimlâk'te kaybolan yukarda resimleri görülen aile efradımın yerini yurdunu bilenlerin insaniyet namına adresime bildirmeleri» diye yazmış. Cafer Bey'in ailesi bulunmuş, gel gelelim, şimdi de Cafer Bey bulunamıyor. Zavallının kaldığı otel istimlâk edilmiş. Şimdi İstanbul sokaklarında dolaşıp duruyorlar. Bakalım birbirlerine rastlayabilecekler mi? Geçen gün Cafer Bey karısı ile telefonda konuşmaya muvaffak olmuş, konuşmanın yarısında kadın: «Benim telefonla şimdi konuştuğum postane binasını istimlâk ediyorlar, elveda kocacığım...» diye bağırmış. Zavallı Cafer Bey, ağlayıp duruyor. Ben ona Gülhane Parkındaki Bahar Bayramına gitmesini tavsiye ettim. Bu Bahar Bayramı öyle bir yer ki, orada kolunda giden karını kaybediyorsun da, otuz senedir görmediğin en olmıyacak adamla karşılaşıyorsun. Senin de aklında olsun, istimlâk mistimlâkle çoluğu çocuğu kaybedersen, hemen Gülhane Parkına gidin. Yalnız Gülhane Parkında da bir belâ var. Orada tanıdık birini gördün mü, hemen birbirinize sıkı sıkıya yapışacaksınız. Eğer bir atlı karıncaya, bir salıncağa filân binerseniz, karambola gelir kaybolursunuz da bir daha kıyamete kadar birbirinizi bulamazsınız. Gülhane Parkı istimlâkten de beter oldu.

Kardeşim Hasan Efendi, İstanbul eski İstanbul değil. Bir karışıklıktır gidiyor. Mazlum Bey geçen gün karısıyla sokağa çıkmış. Kaldırımı karşıdan karşıya geçene kadar, birden kırmızı lâmbalar yanmış. Kadın bir tarafta, Mazlum Bey bir tarafta kalmış. İkisi birbirlerine bağırıp dururlarken, yahu göz göre göre kadın kaybolmuş gitmiş. Artık kadını istimlâk mi ettiler, yoksa imar mı ettiler, orası belli değil.

Hayri Bey de geçen gün karısı ile sokağa çıkmış. Akşam eve dönünce Hayri Bey bir de bakmış, yanında bir başka kadın. Kardeşim, yolda o kargaşalıka kadınlar trampa olmuş ta Hayri Bey'in haberi yok. Ne zamandayız kardeşim Hasan Efendi, tramvayın bir kapısından karınla binsen, öbür kapısından başka bir kadınla iniyorsun da, bir de yanındaki kadın «Huu, şu çocuğu tut!» diye kucağına bir çocuk veriyor.

Bunlar istimlâkin resmîsi. Bir de bu-

YAZISIZ!..

DOLAP:

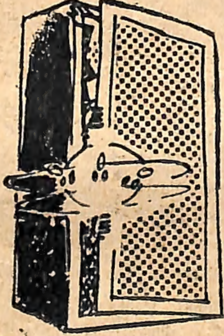
Çeşit çeşit olur: Tel dolabı, buzdolabı, elbise dolabı, bostan dolabı, dönme dolap, aynalı dolap... İçerisine yemekten eşyaya, sudan zanpara ya kadar her şey konur.

Politika icabı kalıp değiştirenler için, eski bir şair şu beyti söylemiş:

Birbirine girdiler dolâplarla âblar,
Âblar galip gelince döndüler dolâplar.

Doğrusu, 1950 yılı sonrasına da pek uyar.

Dolaba koymak, ister siyasette, ister ticarette, hattâ ister

terse muhabbette olsun, pek makbul sayılır. Böyle müsteşna ceâları, birbirimize hürmetle, muhabbetle göstererek:

— İyi bir dolap çevirdi... Rakibini dolaba koydu!

Diye sık sık övmekteyiz!

Siz, siz olunuz, hiç bir işte dolaba girmemeğe çalışınız. Hattâ sevgilinizin yatak odasında bile!

DİL :

Üç mânası vardır. Türkçede, ağzımızın içindeki uzva dil derler. Lisan karşılığı olarak da dil kelimesini kullanıyoruz. Arapçada ise gönül, kalp anlamına gelir. Şair:

Dil-i virânımı yapsan da yıkılsam, gitsem!

Diyor. Buradaki viran dil, viran kalp, viran gönül demek tir.

Türkçemizde dile, hele ağzımızın içindeki dile çok ehemmiyet veririz. Hakikî mânası ile dilsiz olmak ne kadar kusur ise mecazî mânasile o kadar meziyettir. Makbul bir insanı «ağzı var, dili yok» diye methederiz. Cedlerimiz «Bülbülün çektiği dili belâsıdır» de mişler. Şair:

Dilimle uğradığım derde ben bu âlemde
Ne bülbül uğradı, ne tûti-i şekergüftar

Demiş. Rahmetli Mehmet Akif de Meşrutiyet hatipleriyle:

Ötüyor her taşın üstünde birer dilli düdük,
Kaplamış dinliyor etrafını binlerce hödük!

Diye alay eder.

Bir de ağızla boğaz arasında küçük dil vardır ki, son yıllarda onu hayretinden yutmayan kalmadı!

nun hususisi var. Mesrur Bey var ya, geçen gün onların oturduğu sokağa iki kamyon adam gelmiş. «Haydi bakalım, çıkın evden istimlâk edeceğiz» demişler. Aman bu nasıl istimlâk, durun hele... Haber vermek yok mu? filân demeğe kalmamış, istimlâkçiler kazma kürek girişmişler. Tarihî bir çeşme ile iki evi kaldırıp götürmüşler. Sonradan bir de sorup öğrenmişler ki, meğer onlar istimlâkçi filân değilmiş. Şimdi böyle açıkgözler türemiş, kazmayı küreği kapan istimlâk diye evlere dayanıyormuş. Aman kardeşim Hasan Efendi, dikkatli ol. Öyle her elinde kazma kürek olanı istimlâkçi diye yutma.

Kardeşim Hasan Efendi, seni bir haftadır arayıp soramadım diye bana sakın darılma. Bir defa seni arasam, sizin evi, sokağı bulacağım şüpheli. Sonra da, eve dönene kadar, ya bizim evi istimlâk ederlerse... Dur hele, elbet bir yerde bu istimlâk dama der durur. O zaman birbirimizi arar sorarız.

Selâmlar eder, hayırlı istimlâkler dilerim kardeşim.

— Ne oldunuz bayan?.. Ben öyle korkulacak adam değilim!..

KOCAMAN LÂFLAR

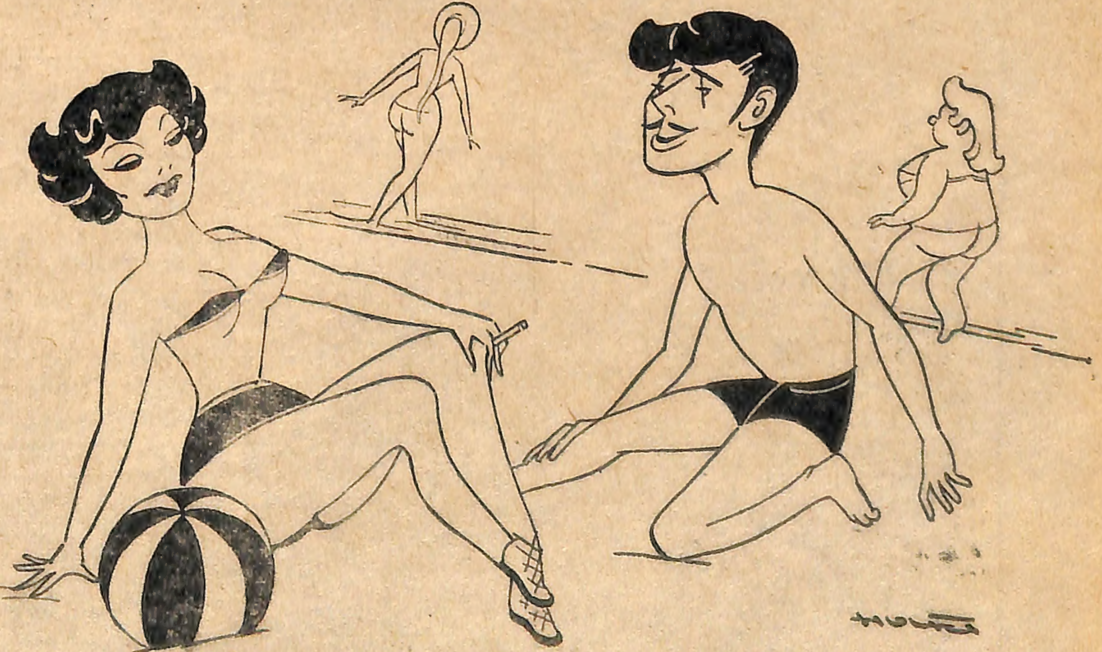
★ *Köpek bir şeye bakar, yüz köpek de ona bakar.*

★ *Erkekler umumiyetle kendilerine cevap verebilecekleri sualleri soran kadınlara âşık olurlar!*

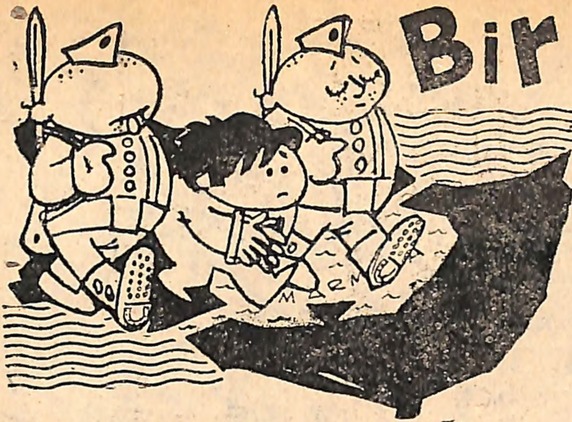
★ *Entellektüel, meşgul olmak için kadından daha ilgi çekici bir mevzu bulan kimsedir.*

★ *Annelik sevinci, Bir annenin bütün çocukları uyuduğu zaman duyduğu sevinçtir.*

★ *Henüz evlenmemiş bir adam yarım sayılır ve ancak izdivaçtan sonra onun işi biter!...*

— Evli misiniz, bekâr mı?..
— Galiba dulum...Kocam denize daldı, üç saat oldu hâlâ çıkmadı!..

Bir sürgünün hatıraları

Babanızın yolunda yürüyün!

Yazan :
AZİZ NESİN

YÜZÜNE de bakmasalar, kimseler konuşmasa da, insan yine de çevresinde arkadaşlar ediniyor. Ne diye bilmem «içtimaî hayvan» olmuşuz, düpe düz hayvan olsak, hiç olmazsa hayvanlığımızı bilirdik.

«İçtimaî hayvan» olduğumuzdan, biz de konuşa konuşa şununla bunla arkadaşlığa başladık. Arkadaşlık ettiklerimizden biri «C» idi. Bir evde kiracı kaldığımız sürgün arkadaşım, bu «C» yi daha önceden tanırmış.

«C» bize ara sıra lokantada yemek, kahvede çay, kahve ısmarlardı. Kendisi Bursalı değildi, Anadolu'nun başka bir kasabasından... Çocukluğunda «İştirakçi Hilmi» yi görmüş. Babası İştirakçi Hilmi'yi evinde uzun zaman misafir etmiş. İştirakçi Hilmi üstüne çocukluk anılarını anlatırdı.

İştirakçi Hilmi, Anadolu'nun bir çok yerlerinde sürgün yaşamış bir adamdır. Bursa'nın zengin kitaplıklarında çalışırken, ister istemez sürgünlerin hayatlariyle de ilgilendim. Eskiden Bursa'ya da çok insan sürülmüş. Bursa Kitaplıklarında sürgünlerin hayatını incelerken, orada çok ilginç şeyler öğrendim. Abdülhamit, kolay kolay adam sürmezmiş. Kendisine az çok baş kaldıranları önce nişanla, parayla uyutmaya çalışıyor. Olmazsa, Mutasarrıf, Vali, Kaymakam, mektupçu filân gibi yüksek işlerle taşra vilâyetlerine yolluyor. Yine olmadı, o zaman sürüyor. Sürgün işi, İttihatçıların zamanına kadar böyleymiş. Sürgünlere ayrıca hükûmet maaş bağlarmış. O zaman bir sürgünün eline geçen parayla neler alabileceğini hesaplamıştım. Şimdi tastamam aklımda kalmadı ama, bir sürgün hükûmetten aldığı parayla, gün de aşağı yukarı, o zaman, iki kilo et, bir kilo pirinç, bir kilo şeker, iki kilo ekmek alabiliyor, cebinde de cigara parası kalıyor. O zaman bir sürgünün sürgün olduğu için aldığı paranın satın alma gücü, biz'm sürgün değilken çalışıp kazandığımız para değerinden de çoktu. O zamanlar sürgünler hükûmetten para aldıklarından başka, bu paranın meteliğine el sürmezler miş. Sürüldükleri yerin eşrafı, sürgünleri ağırlar, evlerinde aylarca misaf'r eder, onlara saygı gösterirlermiş. Eşraf takımı, sürgünün neden sürgün edildiğini bile bilmiyor. Ama ağaya yakışanı, düşmüşe yardım etme, onu korumak. Hele sürgün, okumuş - yazmış adamsa, başlarına taç ediyorlar. Sürgünlerin çoğu, cepleri parayla dolu sürgünden dönerlermiş.

Zamanımızda sürgün rezilliktı. İş arasan iş vermezler, insanlar konuşmaktan bile korkarlar. Acaba, herkes hükûmeti tutuyor da ondan mı, hükûmete muhal'f olan sürgüne böyle davranırlar? Hiç te böyle değil. Konuşursan hepsi senden muhalif. İçlerinden geçeni sürgün bilse, sürgün, onlardan korkar.

Sıkı Yönetim İdaresi, İstanbul'daki bütün sabıkalı kaçakçıları, hırsızları, dolandırıcıları, muhakemesiz, sorgusuz, sualsiz taşraya sürmüştü. Bu, nasıl bir iştir, hiç anlaşılmaz. Sabıkalıların, altışar ay uzatılarak altı yıl süren Sıkı Yönet'm boyunca, sürüldükleri taşra kasabalarında ne ile geçindiklerini biliyor musunuz? Taşra kasabalarına türlü reza'eti onlar soktular; eroinden kumara kadar. Yankesiciler bijirim, jandarma ile, pol'sle, sürgüne giderken, sürgünden gelirken, bir tren yolculuğunda, yolculardan bir kaç bin lira çarpmışlardır. Üstelik, jandarma, polis gözünde gittiklerinden hiç kimse onlardan kuşkulanmadan...

«C» ile tanışmamız çok tatlı oldu. Biz, sürgün arkadaşımla kahvede oturuyorduk. «C» yanımıza geldi. Arkadaşımın elini sıktı. Beni gösterdi:

— Kim bu delikanlı? dedi.

«Kim bu çocuk?» demek istiyordu da, beni biraz pohpohlamak için böyle «delikanlı» diyor du. Arkadaşım:

— Az'z Nesin'in oğlu, dedi.

Bana da göz kırptı. «C» nin gözleri büyüdü.

— Yaaa... demek Aziz Nesin' in oğlu. Maşallah koca delikanlı...

«C» bana döndü:

— Sizin peder... diye başladı, övüyor da övüyor. Benim peder Aziz Nesin'i göklere çıkarıyor. Dünya yüzüne benim peder Aziz Nesin kadar cesur b'r yazar daha gelmemiş. Ne gelmiş, ne de gelecek... Çok yaman bir adammış bu Aziz Nesin... Ne güzel yazılar yazıyormuş... Peh peh peh...

Adam başladı, eski yazılarımı ezbere okumaya... Hele filân yazısı, hele falan yazısı... Söylediği yazıları ben unutmuş gitmiştim. Çok hoşuma gidiyor ama, bakalım sonu ne olacak d'ye de merak ediyordum. O övdükçe arkadaşım bana bakıp kıs kıs gülüyor. «C» bana:

— İnşallah siz de babanız gibi olursunuz, dedi, babanızın yürüdüğü yoldan gidin. Memleketin öyle yazarlara çoook ihtiyacı var.

Peki, şimdi ne olacak? «C» yi bir daha görmesek kolay, ama hep Bursadayız. Sonunda arkadaşım:

— Yahu, dedi, bu Aziz Nesin'

YAZISIZ!..

Kitaplardan ilhamlar:
«İŞKENCELER BAHÇESİ»

in oğlu filân değil, kendisi...

— Yapma.

— Vallahi...

— Şaka ediyorsunuz?

— Kendisi...

«C» beni bir kaç kere yukardan aşağı süzdü. Beni hiç Aziz Nesin'e benzetemedi. Üst baş desen yok, boy desen boy yok, gösteriş desen gösteriş yok...

— İnanmam vallahi, dedi, alay ediyorsunuz.

Sonunda «C» yi zar zor inandırdık ama, bütün sürgünlük süresince beni hep çocuk gördü. İkide bir de:

— Sahi bu Aziz Nesin mi? diye sorardı.

Birdenbire «C» nin gözünden düşüvermiştim.

Bu gösterişsizlik bana çok tuz luya gelmiştir. Bir gün gazete çıkardığım matbaaya, bir sarışın bomba gelmişti.

— Aziz Nesin'i görmek istiyorum, dedi.

— Buyurun, benim, dedim...

Kız şaşırdı:

— Yaaa... Siz misiniz? dedi, ben sizi hayalimde uzun boylu, geniş omuzlu, şöyle kırk yaşında, şakaklarındaki saçları ağarmış biri diye düşünürdüm.

— Böyleyim işte...

Kız, «iğfal» edilmiş gibi ezgin, bezgin gitmişti.

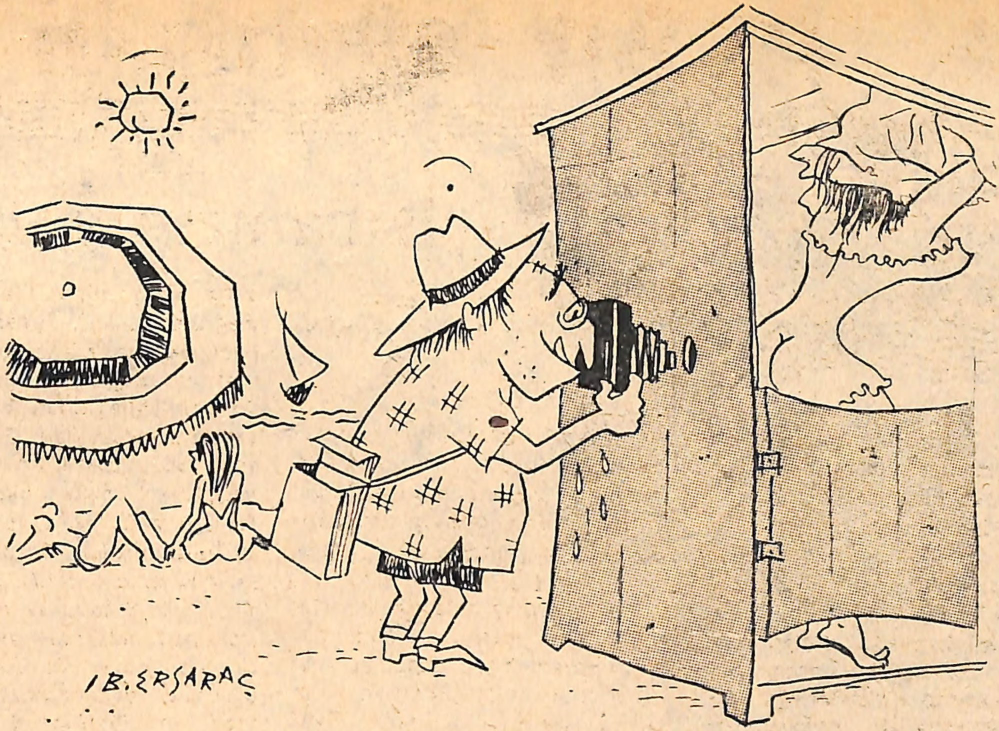

Atoma karşı...

Atom bombası hücumlarından korunmak için sivil müdafaa dersleri veriliyordu. Buna tahsis edilen otelin birinci katı her cinste ve yaşta insanlarla dolu idi. Kurşun öğretmeni derse başladı.

— Evvelâ kalabalık içinde özel bir ihtimam ve yardıma ihtiyacı olan kimseler var mı, yok mu onu araştırmak ve böylelerini ayırmak icabeder. Bunun için de ilk soracağınız sual şu olmalı: İçinizde hamile olan var mı?

— Daha buraya geleli beş dakika bile olmadı. Biraz mühlet verin canım...

Artistik estantane!..

Kocasından ayrılmak üzere mahkemeye müracaat eden kadın, boşanma sebebi olarak şunu söyledi: Kocası televizyonda verilen güreş derslerini takip ediyor ve öğretilen her yeni hareketi onda denemek istiyordu...

Son gelen haberlere göre, «Baby Sitter» denen ve evlere gidip küçük çocuklara bakan kızlar, televizyonu olmıyan evler için fiatlarına 10 ar sent zam yapmışlar.

Mutfakta ayağı kayıp fena halde düşen ve kolu kırıldığı için âvâz âvâz bağıran karısının sesine fena halde sinirlenen ve o sırada televizyonda bir rövü programı seyretmekte olan koca, yerinden kalkmadan:

— Kes Allahaşkına diye seslendi. Program 15 dakikaya kadar bitiyor, gelirim.

Televizyon seyretmekten sinemaya gitmeğe vakit yok... Bunun için Amerika'da sinemalar âdeta bomboş oluyormuş. Bir gece sinema salonunda film sadece iki orta yaşlı kadına gösteriliyordu. Antraktta kadınlardan biri öbürüne seslendi:

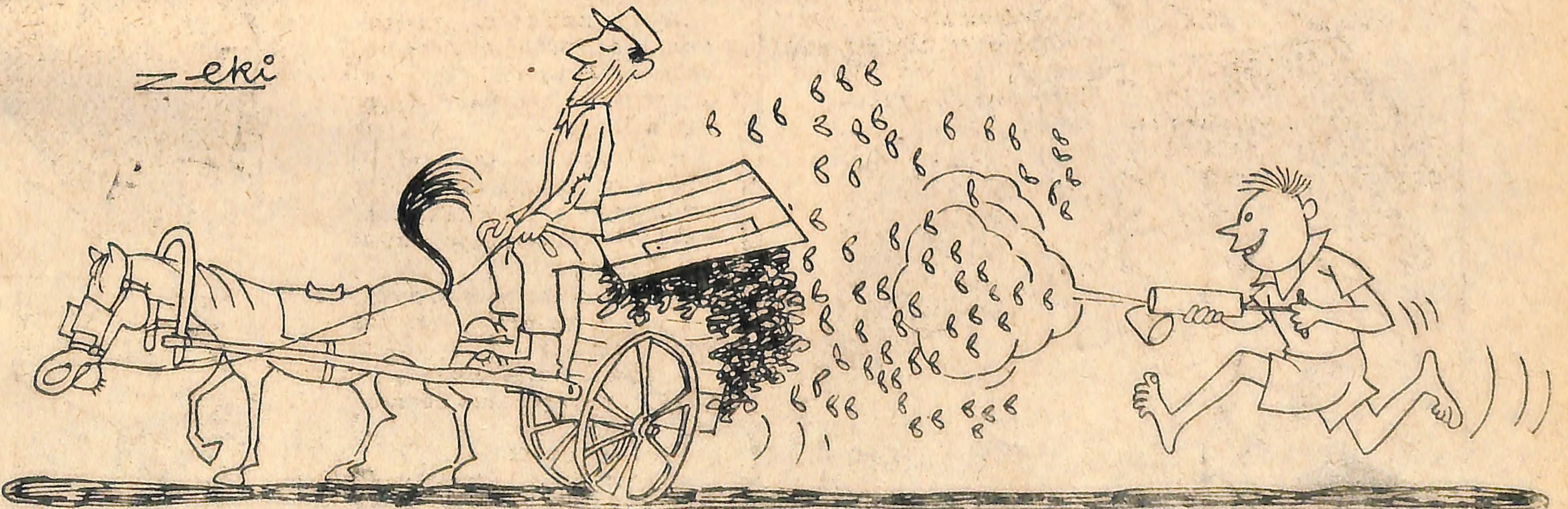
— Hanımefendi, sizinki de tamirde galiba.

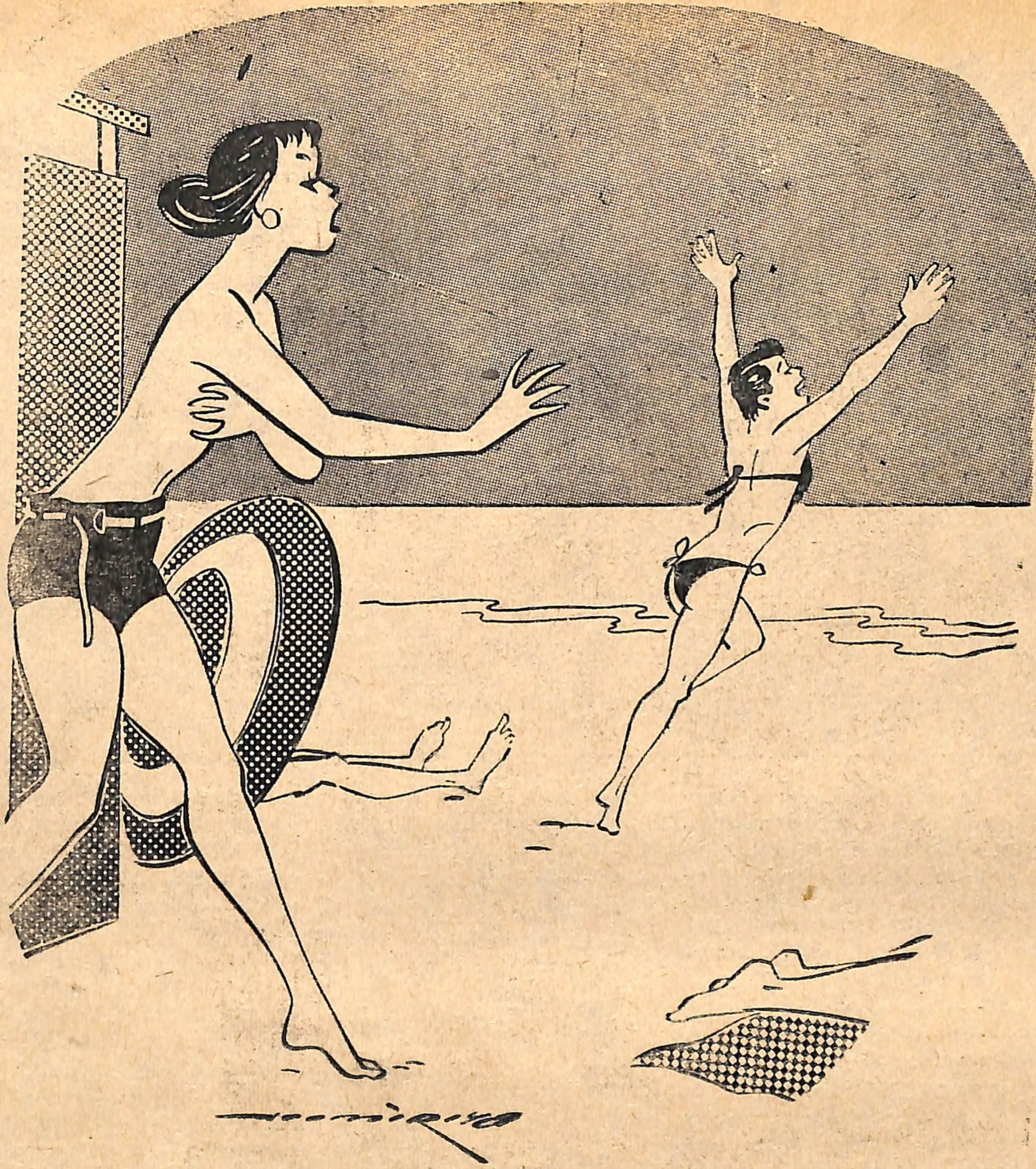
Meşhur bestekâr Shostakovitch bir televizyon şirketi tarafından Amerikaya davet edilmişti. Karısı ile harıl harıl İngilizce çalışıyorlardı. Kendisile bir röportaj yapmak üzere evine gelen «Life» muharriri hayretler içinde kaldı, zira her eşyanın üzerinde İngilizce ismi yazılıydı. Meselâ: Kapının üzerinde «kapı», perdelerde «perde», resimlere «resim» diye yazılı kâğıtlar iliştirilmişti. Piyanonun üstünde ise şöyle bir ibare görülüyordu:

«Gösterdiğiniz misafirperverlik ve hüsnü kabule teşekkürler eder geciktiğim için özür dilerim.»

Çocuğunu dünyaya getirmek için hastaneye son dakikada zor yetişebilen bir anne, sonradan, televizyondaki piyesi sonuna kadar seyredebilmek için geç kaldığını söyledi.

— Orhan geeel.... Benim mayomu giymişsin!...

Tatlılık

Delikanlı, odanın tenha olmasından istifadeyle, nişanlısını şöyle bir kaçamak öptü. Arkasından inledi:

— Ohhh... Ne tatlı...

Derken kanapenin ardından bir ses yükseldi:

— Tabii... Ablam öğle yemeğinde komposto yedi!

Mademki öyle...

Hasta fena halde midesini bozmuştu, Oldukça pisboğazdı da...

— Doktor, diye inledi, canım balık istiyor...

Doktor, hastanın karısına döndü:

— Pekâlâ... Bu seferlik hintyağı yerine balıkyağı içirin!

Uykusuzluk

Doktor Fettah'ın muayenehanesine giren kadının her tarafı ayrı oynuyordu. Dimdikti her uzvu.

— Nasıl, dedi doktor, verdiğim uyku ilâcının faydası oldu mu?

— Hiç, dedi kadın. Acaba bana benim gibi uykusuz erkek hastalarınızdan birini olsun tavsiye edemez misiniz?

Mâkûl sebep

Avukat Muvaffak Benderli, boşanma dâvasında kendisinden vekili olmasını istiyen genç ve güzel kadına:

— Kocanızın az para kazanmağa başlaması boşanmak için yeter derecede kuvvetli bir mazeret teşkil etmez. Daha makul bir sebep bulamadınız mı?

Genç kadın tatlı tatlı güldü:

— Bulmaz olur muyum? Meşhur tüccar M. benimle evlenmek istiyor.

Ötekiler gibi

Meşhur Dedikodu yazarı Müşerref Hekimoğlu, yeni bir apartmana taşınmıştı. Sevgili arkadaşı Lâle Oraloğlu ona sordu:

Nasıl, Müşerrefciğim, yeni apartımanından memnun musun?

— Eh, dedi Müşerref.

— Eskisinden daha iyi değil mi?

— Yo.... Bunun da duvarları ötekinin kalınlığında: Komşuları güç duyuyorum!

Sınır üstünde ev

★ Yazan : Tanınmış ki

EVE taşındığımızın ikinci günü idi. Sağ yanımızda bir komşu var. Yol önlerinden geçiyor. Pencerenin önüne oturmuş yaşlı adam,

— Bu evi tutmasaydınız iyi olurdu, dedi.

İhtiyara sert sert baktım,

— Bizim bildiğimiz bir kiracı bir eve taşındı mı, konu komşu «güle güle oturun» a gelirler. Taşınmasaydınız iyi olurdu, ne demek? Komşuya böyle mi söylenir?

İhtiyar oralı bile olmadan,

— Benden söylemesi, dedi, o eve hırsız girer de ondan söyledim.

Bizim eve hırsız girer de öbürlerine girmez mi? Bizim evde hırsızı çeken mıhladız mı var?

Can sıkıntısıyla cıgara almak için köşedeki bakkala girdim.

— Ne sözünü bilmez adamlar var, dedim.

Bakkal,

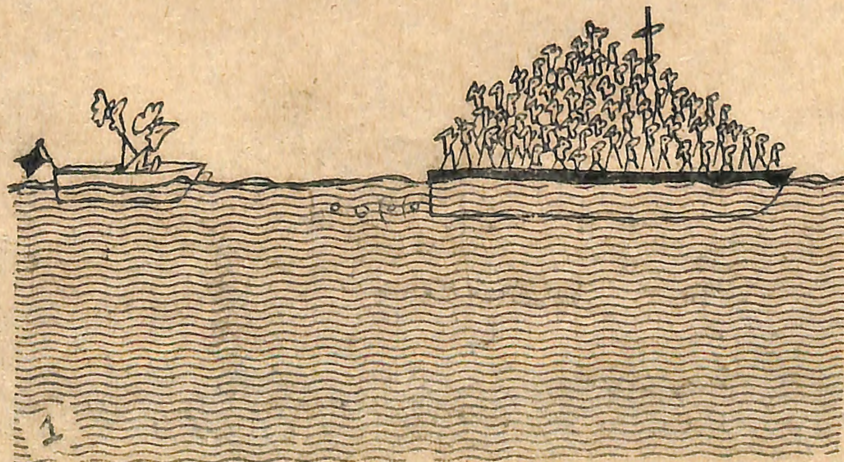
— Hayrola? dedi.

— Bizim evin yanında bir bunak oturuyor. Evlerinin önünden geçerken «Sizin eve hırsız girer. Taşınmasaydınız iyi olurdu» demesin mi?

Bakkal,

— Doğru söylemiş, dedi, taşınmasaydınız iyi olurdu. O eve hırsız girer.

Bir tek kelime söylemeden dışarı çıktım. O gün akşama kadar canım sıkıldı. Gece sol yanımızdaki komşular oturmaya geldiler. Gece yarısına doğru tam giderlerken, hem de kapıda, komşumuz,

Polis ekibi, fazla yolcu alan de

...dan Advi AVALAK ★

— Burası iyi evdir ama hırsız girer, dedi.

Bunları kapıdan çıkarken söylediği için «neden bu eve hırsız giriyor da sizin evlerinize girmiyor?» diye soramadım.

Karım, canımın sıkıldığını görünce güldü,

— Ayol, anlamıyor musun, dedi, şimdi kiracıları evden çıkarmanın bin yolunu bulmuşlar. Demek bir yolu da bu. Eve hırsız giriyor diye korkutup bizi evden çıkaracaklar. Evin kirası ucuz olduğundan ya kendileri taşınacaklar, ya da bir tanıdıklarını getirecekler.

Aklım yattı ama yine de gece gözümü uyku tutmadı. Hırsız randevu vermiş gibi, geldi, ha gelecek diye bekliyordum. Derken uyuya kalmışım. Bir tıkırdı ile fırladım. Fırlamamla yastığın altındaki tabancayı alıp,

— Kıpırdama, yoksa yakarım!.. diye karanlığa doğru bağırmam bir oldu. Eve yeni taşındığımızdan, elektrik düğmesini bir türlü bulamıyorum. Elektrik düğmesini bulacağım diye kendimi o duvardan bu duvara çarpıyorum. Derken ayaklarıma bir şey takıldı, şangırtıyla kendimi yerde buldum. Hırsız çelme taktı diye az kalsın tabancadaki kurşunları herifin karnına dolduracaktım ama, yuvarlanırken tabanca bir yana gitmiş, ben de bir yana... Karanlığın içinden,

— Hah, hah, hah... diye insanın tüylerini diken diken eden bir kahkaha yükseldi.

— Ulan biz korkunç yerli film mi çeviriyoruz, erkeksen karşıma çık alçak! diye bağırdım.

— Her halde elektrik düğmesini arıyordunuz. Düğme kapının sağındadır. Yeni kiracılar elektrik düğmesini bulmak için hep böyle zorluk çekerler.

Ses karanlıktan geliyordu.

— Ben adamı ne yaparım, sen beni biliyor musun? diye bağırdım.

Karanlıkta görmediğim adam:

— Bilmiyorum, dedi, müsaade ederseniz elektriği açıp size yardım edeyim.

Çıt, diye elektrik düğmesinin sesi duyuldu, oda aydınlandı. Ben yere düşünce masanın altına girmişim, karım da karyolanın altına gizlenmiş. Karşımda dim dik, benim iki boyumda bir adam vardı. Ayağa kalksam, herifi korkutamıyacağım. Yattığım yerden ne olduğumu anlamaz diye, sesimi kalınlaştırıp,

— Sen kimsin? diye sordum.

— Hırsızım.

— Bana bak, ben yutmam, sen hırsız değilsin. Bizi hırsızım diye korkutup evden uğratacaksın. Baksana sen benim gözüme...

Adam,

— Hırsız mıyım, değil miyim, şimdi görürsün, dedi.

Babasının evi gibi her yanı karıştırıp, işine gelenleri almaya başladı. Hem de bir yandan söylenip duruyordu:

— Demek siz burasını yatak odası yaptınız. Sizden önceki kiracılar, burasını oturma odası yapmışlardı. Daha öncekiler de öyle......

— Bana bak, dedim, sen hırsızlık ediyorsun ama sonra ben seni şikâyet ederim.

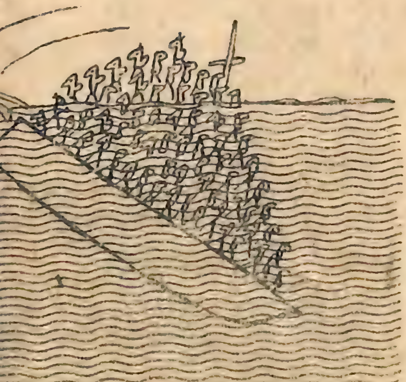
İşinden başını kaldırmadan,

— Babana kadar git şikâyet

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

Köylü çocuğu — Hangisi baban?..
Şehirli — Şu askılı olan!..

...torlarını takip edecek!.. **(Gazeteler)**

— Seninki bir tuvalet için terzine iki bin lira verdiğinî duyunca ne yaptı?
— Beni bırakıp terzi ile evlendi..

et, bir de benden selâm söyle... ......dedi.

— Ama ben karakola gidene kadar sen kaçarsın.

— Kaçmam.

— Vallahi kaçarsın. Evde ne var ne yok toplar kaçarsın. Onun için, ben seni bağlayıp, karakola haber vermeye gideceğim.

Karım,

— İmdaaaat!.. diye bir çığlık attı. Mahalleli de bizim kapının önünde hazır mıymış ne, hep birden içeri dolduar. Komşular hiç aldırış etmeden,

— Aaa... Bu eve yine hırsız girmiş, diyorlardı.

Bazısı da,

— Bakalım hangisi? diye birbirlerine soruyorlardı. Bizim komşuların içinde hırsızla tanışanlar, konuşanlar, hal hatır soranlar bile vardı. Hırsız kılı kıpırdamadan ha babam öteyi beriyi kaldırıyor.

— Konu komşu, yardım edin de şu hırsızı bağlıyalım. Gidip karakola haber vereceğim, dedim.

İçlerinden biri,

— Vallahi siz bilirsiniz ama, boşuna zahmet ediyorsunuz sanırım, dedi.

Biz ne biçim bir yere taşınmışız, şaşırdım. Karım çamaşır iplerini getirdi. Hırsız da hiç karşı koymadı. Adamı bir güzel bağlayıp, bir odaya koyduk. Üzerinden kapıyı kilitledim. Hemen karakola koştuk. Karım olanı biteni komisere anlattı. Komiser evin yerini sordu, söyledik.

— Haaa... O ev mi? dedi.

— Evet, o ev, dedim.

— Biz o eve karışmayız, dedi. Bizim bölgemizin dışında.

— Pekiy, biz ne yapacağız? Zavallı adamı boşu boşuna mı bağladık?

— Bir üst yanınızdaki evde otursaydınız, bizim bölgemize girerdi. O zaman biz karşırdık.

Karım,

— Üst yandaki ev boş değildi, ne yapalım... dedi.

Bizim ev, iki karakolun emniyet bölgelerinin tam sınırındaymış. Komiser,

— Sizin eve «......» deki karakol bakar, dedi.

Söyledikleri karakol da uzak. Biz oraya gidene kadar sabah oldu. Oradakilere anlattık. Evimizin yerini sordular, söyledik. Bir polis,

— Haa... O ev mi, dedi.

— Evet o ev, dedim.

— Bir altınızdaki ev olsaydı, biz bakardık. Sizin ev bizim bölgemizin dışında kalır.

Karım,

— Vah, vah, dedi, adamı da sımsıkı bağladık.

— Bizim ev hangi bölgeye girer? diye sordum.

Polis,

— Sizin ev jandarmanın bölgesine girer. Oraya emniyet karışmaz. Siz jandarma karakoluna gideceksiniz, dedi.

Yola çıktık. Karım,

— Aman önce eve gidip şu hırsıza bir bakalım, dedi, adam öldü mü kaldı mı?

Öyle ya... İster misin, bir de hırsız açlıktan, sıkı bağlanmaktan kanı dönmesin de ölsün. Hırsızı tutalım derken, bir de kaatil olup çıkalım.

Eve gittik. Hırsız bağladığımız gibi duruyordu.

— Nasılsın? dedim.

Tanışma çayı!..

— İyiyim ama, karnım acıktı, dedi.

Karım hırsıza yemek çıkardı. Tersliğe bakın evde bamye varmış. Hırsız da bamye yemezmiş. Karım kasaptan biftek aldı, hemen pişirip hırsızın önüne koydu. Biz hırsızı şikâyet için jandarma karakoluna gittik. Olanı biteni anlattık. Jandarma komutanı, evin yerini sordu, biz de söyledik.

— Haaa... O ev mi? dedi.

— Ha o ev, dedim.

Bizim evi de herkes biliyordu. Jandarma komutanı,

— Sizin eve jandarma karışmaz, polis karışır, dedi.

— Aman efendim, dedim, nasıl olur. Polise gidiyoruz jandarma karışır, diyor. Jandarmaya gidiyoruz, polis karışır, diyor. Bu bizim eve elbet bir karışan görüşen olacak.

Jandarma komutanı bir harita çıkardı.

— Bakın, dedi, siz haritadan anlar mısınız? Bu 140 râkımlı tesviye münhanisi. Burası da su terazisi. Burası da 208 râkımlı tepe. İşte jandarmanın bölgesi buradan geçiyor. Eğer sizin oturduğunuz ev, iki metre daha kuzey batıya yapılsaydı, o zaman jandarmanın bölgesine girerdi.

— Canım iki metre için mi? Bakıverin ne olur?

— Ne mi olur? Onun ne olacağını siz değil, biz biliriz. (Haritadan gösterdi) Bakın sizin ev burada işte. Jandarma ile polis bölgesini ayıran sınırın tam üstünde. Anladınız mı? Bizim bölgeye evin bahçesinden iki buçuk metre kadar giriyor ama, hırsızlık bahçede olmamış.

Polise gitmekten başka yol yoktu. Karım:

— Aman bir kere eve gidip hırsıza bakalım, dedi, Allah korusun bir de ölürse, adam öldürdük diye başımız derde girer.

Eve gittik. Hırsıza,

— Nasılsın? dedim.

— Yanıyorum, çabuk bir su... dedi.

Suyu içtikten sonra,

— Bakın söylüyorum, dedi, benim hürriyetimi tahdid ediyorsunuz. Buna hakkınız yok. Buradan bir kurtulursam sizi dâva ederim.

— Peki, ne yapalım kardeşim, dedim, bizim evin kimin bölgesine girdiği belli değil ki, seni oraya şikâyet edelim. Böyle cenabet yere ev yapılır mı canım? Tam sınırın üstüne yapmışlar.

Hırsız güldü,

— Eeee... dedi, ben sana söylemedim mi? Siz beni salıverin, yoksa hürriyetimi tahditten sizi sürüm sürüm süründürürüm.

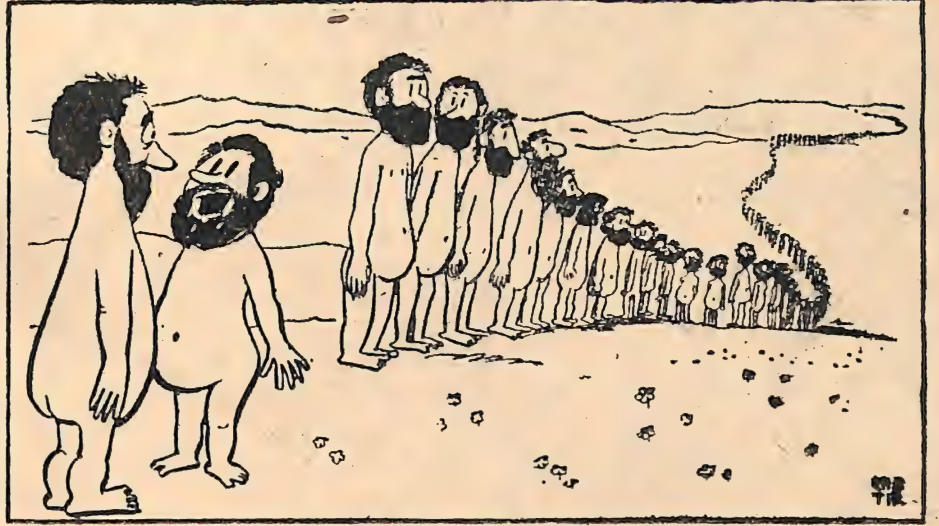
— Akşama kadar müsaade et, dedim, polise bir kere daha gidelim de.

— Gitmesine git. Ama biz bu

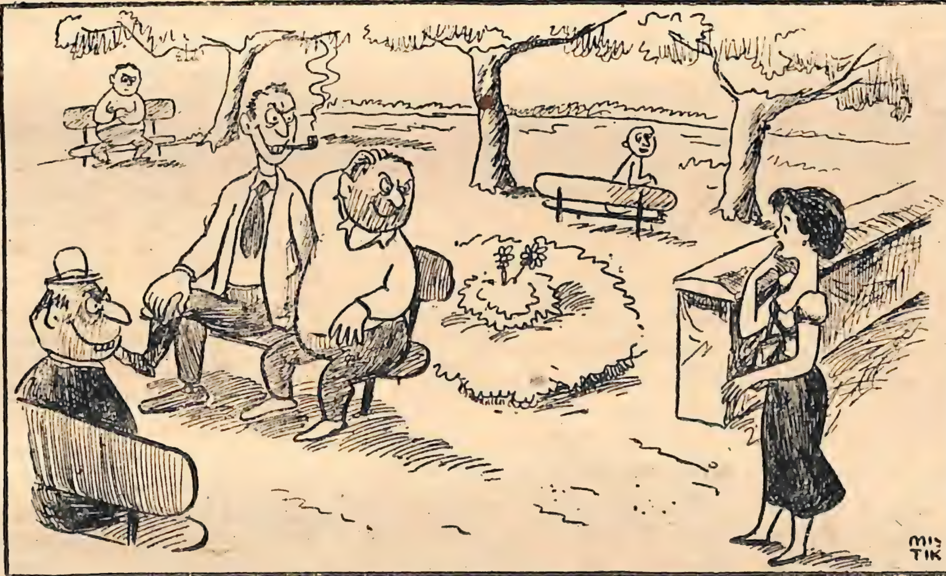
MISTIK

— Zaten zengin karıyla evlenmek enayiliktir azizim... Karı dediğin her şeyi sende görmeli!..

TAŞ DEVRİNDE :
— Telefon edemiyeceksiniz efendim. Hatta bozukluk var. Adamlardan biri sağır oldu!..

Memnu mıntaka!..

Taş devri karikatürleri :
— Donuyorum yahu; çabuk ört şu yorganı!..

işi kaç zamandır biliyoruz. Önce sizin evin hangi bölgeye girdiğine karar verilecek. Yahut bölgelerin sınırları değiştirilecek. O zamana kadar heheey...

Bir daha polise gittik. Bir harita da komiser çıkardı.

— Bakın, dedi, jandarma bölgesinin sınırı burası. Bahçe jandarmada... Ev'n bir kısmı bizde, bir kısmı jandarmada.

— Yatak odası sizin bölgede kalıyor. Hırsızlık ta yatak odasında oldu, dedim.

— Evet ama tesbiti lâzım, dedi, hem sonra bu hırsız yatak odasına uçarak girmedi ya, bahçeden girdi. Bahçe jandarmanın... Bu, yeni bir iş değil. Müzakere halinde. Bakalım sizin evi hangi bölgeye verirlerse biz de ona göre işlem yapacağız.

Eve dönüyorduk. Sağımızdaki evin penceresinden yine o ihtiyar seslendi:

— Geçmiş olsun, evinize hırsız girmiş.

— Girdi, dedim.

— O evde hiç bir kiracı oturmaz da onun için o kadar ucuza veriyorlar. Ev sahibi, kendi oturamıyor, kiracı bulamıyor. Evini yıktırıp, iki metre içeri alacaktı. O zaman tam bölgeye giriyor. Sonra sizi bulunca kiraya vermiş.

İhtiyarın karısı,

— Suç sizin değil, ev sahibinin, dedi. Ev yaptırırken suyu, elektriği, havagazını, manzarayı düşünüyorlar da, hangi bölgeye girdiğini hiç hesaplamıyorlar. İnsan hiç böyle sınır üstünde ev yaptırır mı?

Bir yıllık ta kirayı peşin verdiğimizden evden çıkamazdık. Eve girdik. Hırsızı bağladığımız ipleri çözdük. Hırsız karşımıza geçti oturdu. Beraber akşam yemeğini de yedik. Sonra,

— Bana şimdilik Allaha ısmarladık, gece gelirim, dedi.

Şimdi dört beş hırsız evimizin gediklisi oldular. Mahallede onları herkes tanıyor. Hattâ onlarla işbirliği de yaptık. Başka, yabancı hırsızlar da dadanmasın diye elbirliği ile evimizi koruyoruz. Bakalım, ne olacak? Ya konturatımız bitene kadar, evde altı hırsız, iki de biz sekiz kişi oturacağız, ya da bizim evi bir bölgeye sokacaklar. O zaman da hırsızları bulabilirsek, bölgemize karışan karakola şikâyet edeceğiz. Birbirimize pek de alıştık, şikâyet de ayıp olacak ya... Çünkü evin bir takım masraflarını da onlar görüyor.

İşin teknik tarafı

Sisli bir günde Long Island-in şimalinde yelkenlisiyle dolaşmakta olan bir denizci, uzaktan büyük bir Kris-kraft motor sesi duydu. Biraz sonra ses yavaşladı ve büyük bir karaltı yanıbaşında durdu.

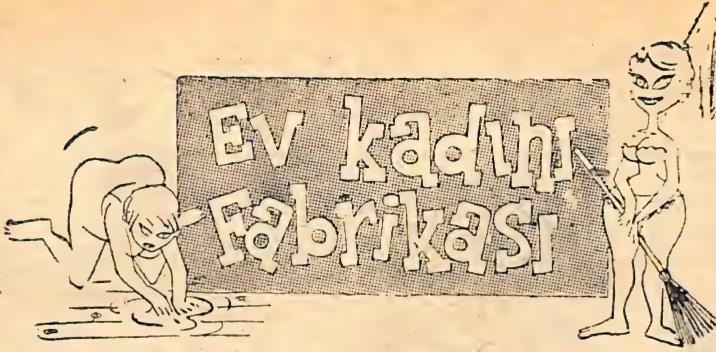
Motordaki adam bağırdı:

— Long Island'e gitmek istiyorum...

Yelkenlideki adam bunun üzerine haritasını ve pusulasını çıkarıp uzun hesaplar yaptı ve:

— 35 derece güney, 23 kuzey... filan diye rotayı uzun uzadıya gemici usulü tarife başlayınca, motordaki adam:

— Bırak yahu işin teknik tarafını, diye bağırdı. Parmağınla işaret ediver kâfi.

MOUFFETARD sokağının hayetindeki bistroda, Adolphe'la Duvernier adamakıllı kafayı tütsülemişlerdi. Adolphe:

— Sana bu meslek sırrını açacağım Duvernier, diyordu; tâ ki, nasıl zengin olduğumu öğren... Bu dünya, artık iş bilenlerin, kılıç kuşananların dünyası...

— Ya... dedi Duvernier; demek öyle ha? Doğrusu pek merak ediyordum senin nasıl olup da züğürtlükten kurtulduğunu... Hele şu sıralarda çok ihtiyacım var zengin olmaya.. Eskiden kıt kanaat geçinip gidiyordum. Lâkin evlendikten sonra...

Adolphe, birdenbire Duvernier'nin omuzuna sarhoş bir tokat indirdi:

— Vaaay, sen evlendin ha?

— Çoktaaan... Haberin yok muydu?

— Yoktu tabii... Altı aydanberi görüşüyor muyuz ki?

— Evleneli bir ay oldu azizim... Ama karımı görme... Madeleine tam bir ev kadınıdır...

— İyi, iyi.. Benim işim de zaten, sen söyledin de aklıma geldi, bununla ilgili... Ben, bir ev kadını fabrikası işletiyorum...

— O ne demek öyle?

— Gayet basit: Ev kadını fabrikası... Yani...

— Sanat Okulu filân mı?

— İlâhi Duvernier... Sanat okulları ancak nazari olarak bilgi verirler. Halbuki ben fiilen ev kadını imâl ediyorum...

— Amma antika iş ha...

— Antika olmasına antika. Lâkin çok kârlı... Bir kere, boy boy, istediğimden âlâ kadınla, genç kızla yaşıyorum. Sonra avuç avuç paralarını alıyorum... Yalnız bir tek mahzuru var...

— Neymiş o?

— Seri halinde mal çıkaramıyorum.

— Anlamadım...

— Anlamayacak bir şey yok.. Bir kadını tamamlamadıkça yeni bir ev kadını yetiştiremiyorum.

— Bak bu mühim mahzur işte...

— Sen alay et... Bir kere aksini yapayım dedim, iki kadın birbirine girdi...

— Kuzum Allahıseversen, şu ev kadını fabrikasının içyüzünü bana anlatsana...

— Anlatıyoruz ya oğlum! Vergisi yok, tabelâsı yok... Bir genç kızı alıyorum, tabii kendisi isterse... Bir ayda onu ev kadını haline getiriyorum. Bu iş öyle rağbet gördü ki, şimdi millet sıra bekliyor... Bütün yetiştirdiğim ev kadınları sonunda bana geliyorlar, karşılaştıkları güçlükleri anlatıyorlar. Dertlerine deva arıyorlar. Yalnız bir tanesi müstesnâ.. O, hiç gelmedi daha. Ama akşama sabaha bekliyorum..

— Tuhaf bir iş...

— Evet... Söylediklerine göre Marguerite, enayinin biriyle evlenmiş. Herifi mükemmel aldatıyormuş. Zaten fındıkçının biriydi. Bu sebeple artık ihtisasıma başvurmak ihtiyacını duymuyor olmalı...

— Yahu, sen ne biçim ev kadını imâl ediyorsun öyle?

— E, ne yapalım... Herkesin hamuru bir değil... Kimisi vefasız çıkıyor. Kendisiyle en az bir ay, tam bir ay yaşadığım, ona bir erkekle nasıl yatılır, evlendikten sonra koca denilen insan nasıl memnun edilir, ortalık nasıl toplanır, mutfak nasıl kullanılır, bütün bunları tepe tepe kullanarak yaptırdığım halde, işte böyle tek tük nankörler de çıkıyor. Bizim fabrikanın gayesi, genç kızları evlilik hayatına alıştırmak. Ev hayatını öğretmek. Bunun en kestirme çaresi de, fiilen evlilik hayatını yaşatmak. İşte bunun için birden faz la ev kadınını ayni zamanda yapamıyorum.. Lâkin Duvernier'ciğim, o Marguerite yosması da hani öyle ağzına lâyık bir kızdı ki... Gencecik, gergin vücutlu, minik yüzlü, kalın dudaklı bir âfetti... Beline sarıldığım zaman kolum nerdeyse iki defa dolanırdı beline... Öylesine inceydi.. Hele dudakları... Öpülmek için yaratılmıştı sanki. Ya bacaklar? Dökmeydi sanki, o kadar biçimliydi... Sonunda kimbilir hangi hayvanla evlendi. Ama biliyorum, muhakkak, cinayet işleyenin suç yerine dönmesi gibi, bir gececik benimle yatmak için olsun bana gelecek... Hasret kaldım kaltağa... Tabii o da, evlenirken birçoklarının yaptığı gibi adını değiştirmiş... Marianne mı, Madeleine mi ne diye bir isim almış. Ondan sonraki mamûlüm olan ev kadını Jacqueline söylediydi. Arkadaşıydı onun... Şey... Nes oldun yahu? Ne ye içmiyorsun?

Duvernier, boğuk bir sesle sordu:

— Bu Marguerite'in sol kalçasında iri bir ben de var mı?

Adolphe nârayı bastı:

— Vay köftehor, sen nereden tanıyorsun onu? Vardı elbet..

Duvernier'nin yumruğu tam Adolphe'un iki gözünün arasını buldu:

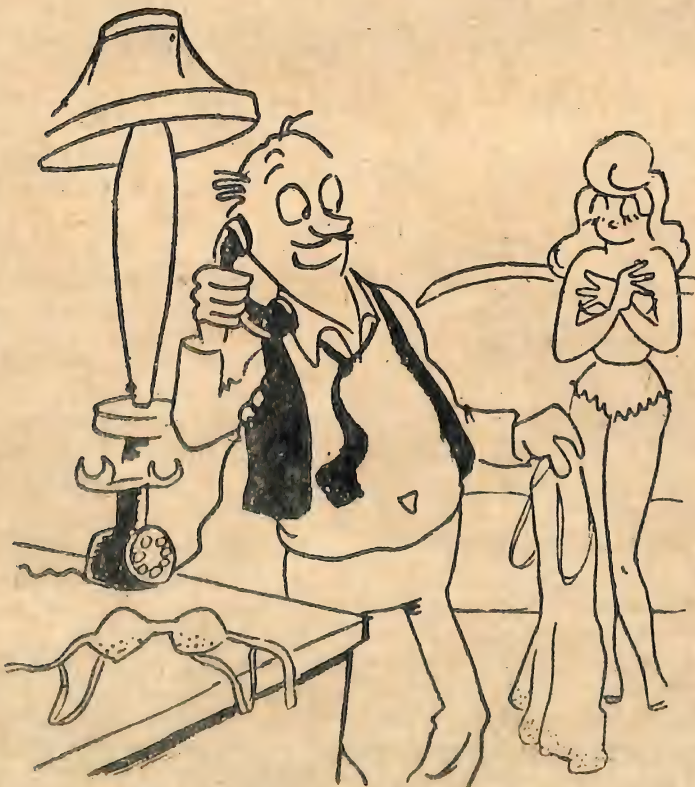
— Merak etme, dedi, senin yetiştirdiğin ev kadını er-geç sana döner... Yarından tezi yok, Madeleine'den boşanacağım!

— J. Droissard —

— Karım!.. Eski bir tanıdığına tesadüf etti de!..

(İtalyan)

— Evet karıcığım, şimdi gelen postayı açıyorum!...

(Fransız)

Milletlerin Güldükleri

— *Baba, kadın göz kırpıyor, acaba bana mı, sana mı?*

(Fransız)

Karısı — *Söz veriyorum kocacığım, bir lokma bile yemiyeceğim!.*

(Fransız)

Aile albümü!

Sofradan henüz kalkmışlardı. Ev sahibesi hanım misafirine albümlerini gösteriyordu. Bir ara annesinin kucağında oturan bir bebek resmini işaret ederek kırıttı:

— İşte 28 sene önceki ben!

Misafir başını sallıyarak:

— Yaa, dedi, peki bu kucağınızdaki bebek kim? (İsveç)

— *Evet, Giorgio ile kavga ettim, bana: Benim babam senin babandan daha çapkındı, dedi.*

(İtalyan)

Kekeme muharrir

Meşhur bir muharrirdi, fakat kekeme idi. Bir gün yolda çoktandır konuşmağı istediği bir şahsa rastladı, yanına yaklaşıp:

— Affe de de der si si siniz? dedi. Ya ya yarım sa sa saat vakti ti tiniz va va var mı?

— Elbette, buyurun. Bir şey mi istediniz?

— E. e. e evet, si si sizinle be be beş dakka gö gö görüşmem lâ lâ lâzımdı dı dı da...

(Fransız)

— *Rahat ve sessiz bir apartıman katı arıyoruz, acaba altınızdaki kat boş mu?*

(Amerikan)

Nâmevcut

Colombia Üniversitesinde bir usul vardı; hoca derse on dakika geç kalırsa talebeler dersi yanmış sayar ve çıkıp giderlerdi. Bir defasında tarih hocası gecikti, talebeler de beklemediler. Ertesi gün hoca müthiş kızdı:

— Beni bekliyebilirdiniz, dedi. Mektepte olduğumu biliyordunuz. Zaten şapkam da masanın üstündeydi. Ben de gelecek ders sizi imtihan edeyim de görün.

Ertesi ders Profesör sınıfa geldiği zaman ortada kimseler yoktu. Fakat herkes şapkasını sırasının üzerinde bırakmıştı...

— *Amerikan* —

Komik adam

Küçük Joe koşarak mutfağa girdi. Annesine:

— Anneciğim, dedi koş bak, dünyanın en komik adamı bizim kapının önünde.

— Öyle mi şekerim, dedi annesi. Peki ne yapıyor bu adam?

— Hiç... Kaldırıma boylu boyunca uzanmış benim biraz evvel oraya attığım muz kabuğuna küfrediyor.

(*İngiliz*)

— *Bir şey duyuyor musunuz doktor?*

Hayalet!

İskoçya şatolarının hayaletleri meşhurdur ama, İskoçlar artık onlarla içli dışlı olmuşlardır.

İşte böyle iki İskoç asilzadesi eski bir şatoda oturmuş, kâğıt oynuyorlardı. Birden kapı açıldı ve içeri bir hayalet girdi. Kapının açılması ile gelen rüzgâr, bütün kâğıtları uçurmuştu. Adamların biri bunları topladı, tekrar oyuna başladılar.

Biraz sonra kapı yeniden açıldı ve içeri başka bir hayalet girdi. Kâğıtlar yine uçuşmuş, ortalığa yayılmıştı. Bu sefer çok kızan asilzadelerden biri, öfkeyle bağırdı:

— Eee... Artık fazla kaçtınız.. Kapıyı açmak da ne oluyor. Anahtar deliğinden girsenize!

(İskoç)

İçi boş!

Çok şişman bir kadın, tartılmak üzere basküle çıktı. Halbuki baskül bozuktu ve yanlış tartıyordu. Nitekim kadranda ibre ancak 15 kg. ı gösterdi. Bunu gören ufak bir çocuk, kendini tutamadı, bağırdı:

— Hey, şuna bakın... İçi bomboş!.. (İspanyol)

— *Alo Margaret... Bugün senin eski kocan Michel'le evlendim... Nasıl bir adamdır o?...*

(Fransız)

Sanat meraklısı!

Çok şişman bir kadındı. Her gün Sanat müzesine gider ve ayni tabloları seyrederdi. Müzeden çıkarken ise müthiş neşeli olur, yüzü gülerdi. Bir gün bir arkadaşı ona, müzede kendisini bukadar memnun eden şeyin ne olduğunu sordu. O da anlattı:

— Ne zaman gelip Rubens'in «Çıplaklar» ını seyretsem, doğrusu kendimi hiç de şişman bulmuyorum.

(Fransız)

— *Bu gençler neden durmadan dansederler, bilmem?!.*

(Fransız)

Meşhedi ile devr_i âlem

Yazan
Ercüment Ekrem
Talu

— 23 —

— Dehey, meret!.. Vapur değil, bayağı memleket!

Sahiden, Şimerik bir memleketti. Beş yüzden fazla kamarası, dört kat güvertesi, tiyatrosu, sineması, matbaası, oyun, konferans, dans salonları, çocuk bahçesi, havuzu, tenis kurtu. Ve daha buna benzer şeyleriyle yüzen bir şehirden, hem de kalabalık, mühimce bir şehirden farkı yoktu.

Biz, ikinci mevki biletlerimizle, başta, dört kişilik bir kamaranın üç yatağını aldık. Dördüncü yatağın sahibi antikacı Moiz isminde bir Yahudiydi. Türkçeyi pek iyi biliyor ve söylüyordu. Yol arkadaşı olarak bizi bulduğundan memnun göründü. Biz de sevinmiştik. İçimize yabancı biri girip de bizi bu uzun yolculuk esnasında rahatsız etmezdi. Kendisi de şarklı olduğundan, her halimizi biliyordu. Yaptığımızı hoş görecek, kusurumuza bakmıyacak bir adamın bulunması elbette iyi bir şeydi.

Bahusus Moiz efendi şakacı bir adama benziyordu. Yolda iyi vakit geçirecektik. Daha ilk anda Meşhediye takıldı, Torikle inceden inceye alay etti.

Vapur demir alıp, iki tane kuvvetli römörkörün arkasında Manş denizine açıldı, hava epeyce sert, deniz de dalgalı olduğu halde, Şimerik, «Bana mı?» demiyordu. Güpeşteye dayanıp da aşağıya baktığım vakit, yangın kulesinin tepesinden Bayezit havuzunu görüyorum gibi geldi.

Torik kamaranın kapısını açmış, iç tarafta rakı sofrasını hazırlayıp başına geçmişti. Meşhedi güvertede nargilesini kurdu. Moiz efendi ile ben de salona indik, karşılıklı piket oynamağa başladık.

Akşam sular kararırken, biz artık Atlas Okyanosunun ortasında, gökle suyun arasında, karadan uzak bulunuyorduk.

Vapurun makine gürültüsü beni oyalamasa, kendimi dünyadan bu kadar ayrı görmek sinirlerimi bozacaktı. Hoş, Amerika'ya giden bizden başka yüzlerce yolcu ile birlikte olmak ayrıca bir teselli idi. Fakat bu benim ilk uzun seyahatim olduğu için içimde bir korku, bir üzüntü vardı. Bu sebepten Moiz efendiye pikette üstüste üç parti yenildim. Bundan sonra da ahbap olduk. Ben ona kimler olduğumuzu yalan katmadan söyledim. Meşhedi'yi, anlattığım hikâyelerinden çok sevdi. O da bana aslında İstanbullu, Ortaköylü olduğunu, pek fakir bir aileden bulunduğu için Yahudi mektebindeki tahsilini yarıda bıraktığını, dokuz evlât sahibi babasına yardım için küçük yaşta ticarete atılıp seyyar fıstıkçılık ettiğini, sonra günün birinde, sokakta rastgeldiği Amerikalı bir turiste, cebindeki paslanmış bir demir parçasını antika diye satınca bundan ibret alıp, antikacılığa başladığını anlattı. Şimdi zengin olmuştu. Üç yerde mağazası vardı.

— Amerika, tükenmez bir madendir! dedi. Bezin yibi erbap adamlarin elinde işlendikcez çuval ilen altın yetirir! Bu adamlara bilsen neler sattim, şaşirir da kalırsin. İstanbul'da akrabalara yazdim: Haskuyde, Kuzğuncukta, Ortaköyde ne kadar iski puskü çüruk hırdavat varsan New York'a yetirttim. Episini, allah binbereket versin, yüksek fiyatlar ilan okuttum. Ama, çok şukur zenaatimi iyi bilirim.

— Nasıl edersin? diye sordum.

— Kolay! cevabını verdi, bir parça tarih bilen bir adam için, her süpuruntuya bir kıymet vermek mümkündür.

— Meselâ?

— Meselâm, bir turşu kavanozunu alır, bir ay kadar toprağın altında yumulu tutarsin. Sonra çikarir, o pis çamurlu hali ile de, Yuşa aleyhisselâmın mü rekkep hokkasi diye sa tarsin.

— E yutarlar mı?

Moiz efendi gevrek bir kahkaha salıverdi:

— Maşalla! yutmaz olur mi? Butun dünyanin milyonla Yahudisi her yun bundan yüz bin defa daha buyuk dolmalar yutturuyor. Mideler çok yeniş, allah versin!

Hâlâ Türkiyede ahaliyi şalvarlı, kavuklu, her bir Türkü yüz karılı, Ermeniyi, Rumu, Yahudiyi keyfi istedikçe kazığa yeçirir, doğrar, kebap yapar da yutar bilirler. Böyle saf adamlara neler yutturulmaz be? Sen söyle!

Yemek çanı, konuşmamızı tam burada kesti. Kamaralarımıza gittik, kendimize çeki, düzen verdik, yemek salonuna indik.

Meşhedi'nin buraya girişi büyük tesir yaptı. Herkes dönmüş, dikkatli dikkatli ona bakıyordu. Besbelli her nereye gitsek, dostum kendisini görenlerde Doğulu bir hükümdar, meselâ bir Hint raçası tesiri yapıyordu. Garsonların saygılı eğilmelerine, azametli kısa bir selâmla cevap verip sofranın en başına geçti oturdu. Esasen şeref yerini ona lâyık gören yolculardan hiç biri buna itiraz etmedi. Bütün gözler Meşhediye çevrildi. Hepsinde merak okunuyordu. Herhalde bunun gizli seyahat eden, tanınmamak için ikinci mevki bilet almış bir büyük adam olduğu kanaati vardı. Yolculardan kimi onun yemek yeyişine, çatal tutuşuna, ekmek koparmasına bakıyor, kimi yüzünü tetkik ediyordu. Kadınların en ziyade dikkatlerini çeken, Meşhedinin kınalı sakalı idi. Ona bakıp bakıp, kendi aralarında fikir yürütüyorlardı.

Yemekten sonra, sigara salonuna geçildi. Meşhedi, hiç kimseye danışmadan kamarasına gitti ve nargilesini alıp geldi.

Bu garip âlet, oradakilerde hemen büyük bir merak uyandırdı. Arkadaşımız bundan birer nefes çekip de tokurdattıkça, şaşkın bakışlarla, nagilenin içindeki hava kabarcıklarını seyrediyorlardı.

Nargileyi daha yakından incelemek isteyen şımarık bir matmazel, Meşhedinin tâ yanına sokuldu ve bülbül çiler gibi ahenkli, şakrak bir sesle:

— Pardon, altes! dedi bu çubuğunuz pek hoşuma gitti! Müsaade ederseniz bir de ben tecrübe edeyim.

Bu münasebetsiz teklif her ne kadar Meşhedinin canını sıktı ise de, ötedenberi kadınlara saygısı olduğu için, belli etmeden ve ağzından çıkardığı marpuçu kolunun büküm yerine silerek matmazele uzattı.

Acemi matmazel, nefes çekecek yerde, nargilenin içine üflemek gafletinde bulundu. O anda borudan fışkıran sular, lüledeki tümbekiyi söndürünce, bizim dadaş hiddetini daha fazla tutamadı. Ağıza alınmaz küfürler savurarak, Kalyanı kaptığı gibi salondan dışarı fırladı.

Koca alâmet vapur, Okyanusun coşkun dalgaları üzerinde beşik gibi sallanıyor, benim de fena halde gönlüm bulanıyordu. Belki açılırım diye, temiz ve serin hava almak için güverteye çıktım. Bir de baktım ki, Meşhedi orada: yere bağdaş kurmuş, yeniden ateşlediği nargilesini tamamlamakla uğraşıyor, biraz sonra bize katılan Torik'le beraber, üçümüz bir meclis kurduk.

Tepemizde, kapkara gökte yıldızlar ışıldıyordu. Bir aralık, Meşhedi başını kaldırıp gökyüzüne baktı ve dedi ki:

— Bu yıldızlar ıfahti. İlle Eyranınkiler daha parlağ, hemmi daha beyukdi!

— Nasıl olur, dostum? Her memleketin yıldızları başka başka değildir ki...

— Yoh! Eyranın yıldızları da, hurşidi de, mahi da ayrıdır. Bilursen bu ganaat özüme hardan gelüptur?

— Hayır, bilmiyorum.

(Devam edecek)

Güzel Fıkra MÜSABAKASI

Zımpara kâğıdı bitti

Ankara - Haydarpaşa hattı işletmeye yeni açıldığı sıralarda, İzmit civarındaki istasyonlardan birinin makasçısı müdüre çıkmış:

— Bana yapacak bir iş verin işsizlikten pek sıkılıyorum!.. demiş.

Müdür de:

— Al şu zımpara kâğıtlarını, rayları parlat, böylelikle vakit geçirmiş olur, can sıkıntısından da kurtulursun! demiş.

Makasçı zımparaları alıp gitmiş. Tam bir buçuk ay ortadan kaybolmuş. Neden sonra müdüre şöyle bir telgraf göndermiş.

— Ankaraya geldim, zımpara bitti ne yapayım?

EMİNE ÇELİK
Şişli Halâskâr Gazi cad. No. 192/7
ŞEHİR

Vak, vak!

Yabancı diyarda Lokantaya girdi: lisanlarını bilmediğinden garsonun getirdiği liste üzerinde parmağı ile bir yeri gösterdi..

Başını sallıyarak giden garson bir tabakta kızarmış et getirdi, onu iştihayla yiyip bir tane daha ısmarladıktan sonra sordu:

— Vak vak?

Garson safiyane başını salladı:

—No, Miyav miyav!..

ABDULLAH M. YAZGAN
Merkez Hükûmet Tabipliği
Sağlık memuru
KAYSERİ

Akıllı çocuk

Karı, koca bir de çocuklarından müteşekkil saf bir aile odalarında oturuyorlardı. Bir ara evlenmeden bahis açıldı. Çocuk söze karışarak:

— Baba, ben sizin evlendiğinizi biliyorum, dedi.

Çocuğun bu sözüne kızan baba:

— Sen bizim evlendiğimizi nereden biliyorsun? diye azarlamaya başladı.

Münakaşanın ilerlediğini anlayan anne kocasına çıkıştı:

— Ne bağırıyorsun. Çocuk çok akıllı, tabiî bilir.

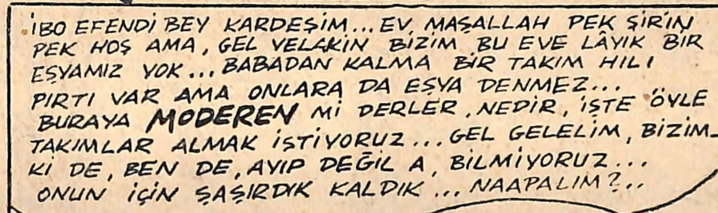
Güler GÜLER
Terzi — Ankara

Dünya Karikatürleri

– KARIM MI? BURADA DEĞİL!.. AMA SENİN TELAŞINI DUYUNCA ÇOK GÜLECEKTİR!..

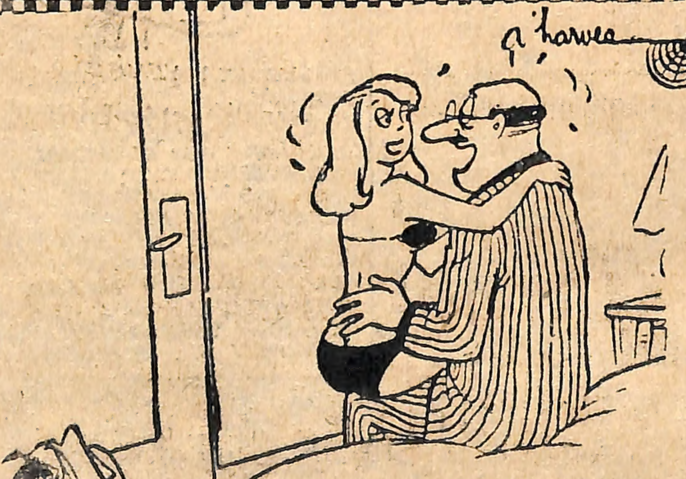

HAVA – HİÇ DEĞİŞİKLİK YOK!..

SULTANIN RÜYASI!..

– CANIM, ŞÖYLE YAZIHANEDEYMİŞ GİBİ OTUR!..

YAZISIZ

DENİZCİLİK BANKASI

Bir sene vâdeli hesap sahiplerine % 50 ve % 100 menfaatli

iç ve dış seyahatler

Fazla malûmat için şube ve ajanslarımız emrinizdedir.

1957 İkramiye plânında

Büyükada'da denize nazır konforlu apartıman katları, çeşitli para ikramiyeleri

iç ve dış seyahatler

Hakiki

ÇOBAN LOSYONU

Tualetiniz için hoş kokulu yüksek kaliteli bir losyondur

ÇOBAN LOSYONU eski bir şöhrete haizdir.

1957 yılında

1 Milyon LİRA

20 EV ve APARTMAN DAİRESİ

HER 150 LİRAYA BİR KURA NUMARASI VERİLİR.

AKBANK

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden: NEHAD TÜBLEK

Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

İLÂN: Sütun santimi (5) liradır.

APARTMAN DAİRELERİ

ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

YÜNLÜ - PAMUKLU SATIŞLARIMIZDA %10 TENZİLAT

SÜMERBANK

T.C.

Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1957 yılı ikramiye plânı tutarı

2.000.000 liradır

Bu Plânda Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri vardır.

1957 YILI İKRAMİYE PLANI

3 MİLYON 275.000 Lira

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

Akbaba

Bugünkü anneler :

— Geç kalmayın Karlo... Malûm ya, kızımın nikâhı var yarın!..